rozsévač rozsievač

9

september–září
2019
ročník 88

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Varujte se smilstva

Aktuální odkaz novokřtěnců

Čo oživuje lásku

JA SOM HOSPODIN, TVOJ BOH

„Nescudzoložíš!“ (Ex 20, 14).

Nechoď svetom sám

Veľkonočná nedeľa, zbor BJB v Košiciach a sestry a bratia obliečení v bielom rúchu, aby krstom vyznali svoju vieru v Pána Ježiša ako Božieho syna.
Vyznali, že Ho prijali do svojho srdca, aby ich viedol svojím Duchom k bohabojnému životu. Viera, že Božie deti sú vedené Duchom, skrze ktorého prijali vzácne zasľúbenia ako prejav Božej milosti, ich ustavične sprevádza a radujú sa z toho.
Táto radosť je prítomná pri úspechu, aj v čase choroby a nepodarených skúšok, lebo je prítomný Pán Ježiš. Nikdy nie sme sami, keď sme ospravedlnení od hriechu, máme nádej a Božiu lásku vyliatu v našich srdciach, skrze Ducha, ktorý nám je daný. Pokrstení v Pána Ježiša Krista sme pokrstení v Jeho smrť. Pochovaní sme teda s Ním skrze krst v smrť, aby sme, tak ako Kristus vstal z mŕtvych skrze slávu Otcovu, aj my chodili v novote života.
O takej zmene životnej orientácie sme často spievali, keď bol naším kazateľom brat Juraj Pribula. Spomenul som si na niektoré verše. *„Tvůj jsem, Pane můj, co libý hlas Tvůj milost Tvou mi zajistil.*

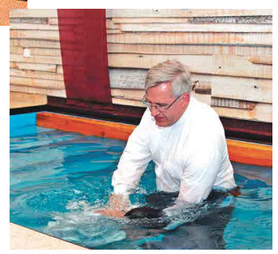

vinu Pánu Bohu, až som Ho za to nenávidel. Asi o desať rokov neskôr sa moja terajšia manželka v práci zoznámila s kolegyňami, ktoré navštevovali náš zbor. Začala chodiť do tohto zhromaždenia, za čo ju rodina začala odsudzovať. Ja som sa chcel presvedčiť o tom, kam to chodí, a čakalo ma „nemilé“ prekvapenie, pretože ľudia tu boli ku mne milí, prívetiví, komunikovali so mnou, pýtali sa ma, hoci som pre nich bol cudzí.
Predtým som nič také nezažil. Spoznal som tu aj brata kazateľa Doda, ktorý mi dal veľa odpovedí na ďalšie uvažovanie, ako aj rady, ako milovať Pána Boha. Ale ešte stále som nebol obrátený a necítil som pôsobenie Ducha Svätého. K obráteniu ma doviedol film Chatrč, kde som spoznal a precítil, čo pre mňa urobil Pán Ježiš, že zomrel za mňa, za moje hriechy. Pánu Bohu som vďačný, že si našiel On mňa a nemusel som Ho ja hľadať. Tiež chcem poďakovať bratovi kazateľovi Dalimu, že ma pripravil na cestu viery, aby som tu dnes mohol stáť.“
Každý krst je dobrým povzbudením pre tých, čo kráčajú po Božej ceste, aby neustávali. Pre tých, čo hľadajú cestu spasenia, je usmernením, aby neblúdili.
V pokore ďakujeme nášmu Bohu za ospravedlnenie a pokoj, ktorý sme prijali skrze Pána Ježiša.

Michal Barger

Vše jsem zanechal, co jsem miloval, k vůli Tobě, Ježíši. Veď mne blíže k sobě, Pane můj, ať Ti na věky sloužim.“
Po krste naši noví bratia a sestry vydávali o tom svedectvo. Boží hlas ich priviedol k zamysleniu nad svojou budúcnosťou a spoznali, že svet im nemá čo dať. Z ôsmich svedectiev spomeniem aspoň jedno, ktoré povedal brat Peter Nagy.
„Mal som štrnásť rokov, keď mi zomrela mama. Dával som to za

Obsah

Nechoď svetom sám....2
Nesesmilníš!....3
Siedme prikázanie - nescudzoložíš!....4
Desať veľkých slobôd
Ignorace se nevyplatí
Čo s tým dnes?
Varujte se smilstva....5
Moc Svatého Ducha....7
Milost v životě křesťana v současnosti....8
M2 - školenie pre zakladajúce tímy zborov....10
Púšťaj svoj chlieb
Aktuální odkaz novokřtěnců....11
„On air“....12
Počuť a konať
Čo oživuje lásku....13
Ten, kdo dá vzrůst
Nezesmilniš (Nezcizoložíš)....14
Lešení našeho života....15
Pohlavní hřích
- a jak po něm začínat znovu?
Nenechávajte si Ho pre seba
Odvážná žena
Spomíname....16
Bratr kazatel Jan Vychopeň oslavil 75. narozeniny....17
Spomíname / Oznámenie
Recenzia....18
Zborový výlet na Chvojnicu
Redakčné oznamy a témy časopisu
Pozvánky....19
100 let spolu - Sto svědectví o Kristu
J. Rečníková: Slzy....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Zahraničtí odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 9/2019: 7. 8. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Alois Boháček

A PROČ NE? Tak na tuto otázku jsem narazil před časem v jednom článku, z něhož vám v tomto úvodníku předkládám pár myšlenek: **Proč**, když současná společnost nemá žádné výhrady proti volným sexuálním vztahům? **Proč**, když nejprodávanější časopisy denně bez pohoršení rozebírají skandály známých osobností? **Proč**, když se už ani filmy pro děti neobejdou bez postelové scény?
Proč, když nás média i různí vědci přesvědčují, že manželská věrnost je zastaralá a pro člověka nepřirozená? **Proč,** když je nám láska představována (alespoň v romantických filmech nebo knížkách) jen jako prudké vzplanutí vášně a fyzické přitažlivosti? **Proč**, když v každé trafice jsou vystaveny hromady nahatých obrázků a když podle statistik je více než polovina všech internetových stránek naplněna porno obsahem? **Proč**, když - ať přijíždíme do České Republiky, z které strany chceme - vítá nás billboard s pozváním do „night clubu"? **Proč**, když sex je tak lákavý, příjemný, strhující, dokonce prý i zdravý, a při dodržení základních pravidel (o kterých se dozvídají už děti ve vyšších třídách základních škol) i bezpečný? **Proč**, když mám toho druhého rád? **Proč**, když se tu jedná o přirozenou potřebu člověka?

Proč se, Pane Bože, mám ještě stále držet tohoto přikázání?

Nesesmilníš!

Možná proto, že jsem o něco víc než „zvíře" ve mně. Bylo mi totiž k tělu a jeho „potřebám" přidáno také sebeovládání, které mi umožňuje své potřeby „kočírovat", a svědomí, které mi pomáhá rozeznávat dobré od zlého. Nemohu být svobodný, pokud se nechám ovládat svými pudy a momentální přitažlivostí.

Možná proto, že mi nic z výše zmíněného nepřináší skutečné uspokojení, naplnění a pokoj. Ne všechno, co je přijímáno jako obvyklé, musí nutně být dobré. Volná „láska" - navzdory krátkodobému příjemnému pocitu - v dlouhodobém výhledu přináší zklamání, vnitřní zranění, nepokoj, beznaděj. Například rozchod (a tím spíše rozvod), i když může v některých případech být vysvobozením ze zoufalství, je vždycky ztroskotáním a zanechává velmi těžce se hojící rány. Škoda, že zkušenost mnoha rozpadlých vztahů není dostatečným varováním všem, kdo berou intimní vztahy na lehkou váhu.

...toto přikázání nás mimo jiné učí, že Boží dary nemáme zneužívat,...

A možná právě proto, že sexuální vztah je tak moc krásný a intimní, že není šťastné jej rozmělňovat do nezávazných románků, natožpak jej degradovat na pouhou **techniku sebeukojení.** Bible nás učí milovat druhé. Dokonce se dozvídáme, že láska je podstatnou součástí Božího charakteru. Opravdová láska znamená sebeobětování, ne sebeuspokojení. Pán Ježíš Kristus nás učí milovat druhé, ne je využívat nebo zneužívat. Intimní vztah má být součástí mnohem rozsáhlejšího komplexu lásky mezi mužem a ženou, v níž si mají být dva lidé navzájem oporou, posilou a povzbuzením, mají se společně starat o rodinu a pracovat pro dobro celého světa.
Jestliže lásku osekáme jen na pouhé sexuální vyžití, přinese nakonec jen rozčarování a zklamání oběma zúčastněným, a v mnoha případech ublíží i dalším lidem v okolí. Nemluvě o traumatech, které člověka provázejí už navždycky.

Lidská pohlavnost je velký Boží dar, za který bychom měli být Pánu Bohu neustále vděční. A toto přikázání nás mimo jiné učí, že Boží dary nemáme zneužívat, protože se pak zcela minou svého cíle.

Siedme prikázanie

Starozákonní texty:

„Nescudzoložíš!“ (Ex 20, 14)
„Nebudeš cizoložit!“ (Ex 20, 14)

Novozákonní texty:

„Počuli ste, že bolo povedané: Nescudzoložíš! Ale ja vám hovorím: Každý, kto žiadostivo pozerá na ženu, už scudzoložil s ňou v srdci“ (Mt 5, 27–28).

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Mt 5, 27–28).

Desať veľkých slobôd

JA SOM PÁN, TVOJ BOH – NESCUDZOLOŽÍŠ!

Nie je potrebné, aby si sa vybúril siláckymi rečami, ani nečistými predstavami, ani tým, aby si sa sám ukájal, ani tým, aby si na svoje ukájanie zneužíval iných. Nepripravuj sa karikatúrami lásky o radosť z lásky! Ja, všemohúci Boh, chcem byť darcom tvojho šťastia.
Môžeš si dovoliť čakať na človeka, ktorého ti pošlem! Chcel si, Pane, aby si muž a žena navzájom pomáhali v živote. Nenakladal som dobre s darmi lásky, ktoré si do mňa vložil. Vždy som cítil potrebu hľadať uspokojenie na vlastnú päsť; brať radosť vždy, keď sa naskytne príležitosť; ponižovať lásku na pohlavný styk a partnera na vec. Teraz som stratil vládu nad myšlienkami a želaniami a žijem medzi ľuďmi, ktorí sú na tom práve tak ako ja.
Strácam radosť zo života...
Zaslúžili sme si, Pane, aby si nás nechal zahynúť v našej skazenosti a aby sme Ťa stratili na veky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane. Zmiluj sa a pomôž, nech sa obnoví medzi nami vzťah vernosti.

Ignorace se nevyplatí

Rozhodnete se vypravit na výlet do hor. Můžete samozřejmě jít mimo značené cesty, prodírat se houštím a přelézat strže. Když budete mít štěstí, možná do svého cíle dorazíte, ale budete to mít mnohem namáhavější a možná vás nemine nějaké nebezpečí nebo dokonce zranění. Jsou i tací, kteří na ignorování značených cest doplatí a k cíli nedojdou vůbec. Přikázání **NESESMILNÍŠ**, nám však ukazuje pevnou cestu k dobrému cíli, k naplnění všech lidských tužeb, k lásce, radosti a pokoji. Myslím, že stojí za to se této cesty přidržet, i kdyby to znamenalo jít proti davům těch, kdo se cestám posmívají a nebezpečí řeší teprve, když už je pozdě.

Alois Boháček

„NEZOSMILNÍŠ!“

Som si vedomý, že som Pánu Bohu zodpovedný za svoje telo? Mám ťažkosti v oblasti pohlavného života? Sú moje myšlienky vždy čisté? Chránim svoj zrak pred nečistými vecami? Nehľadím žiadostivo na druhé pohlavie? Modlím sa za čisté srdce a telo? Viedol som nečisté reči, rozprával dvojzmyselné vtipy? Urobil som všetko pre to, aby v mojom okolí panoval duch čistoty?
Bol som v každom pokušení rozhodný? Odvraciam sa so všetkou rozhodnosťou od zlých vplyvov (filmy, televízne programy, časopisy, obrázky) a nebezpečných priateľstiev? Dodržiaval som v manželstve i pred ním nedotknuteľnosť druhého? V akom stave je moje manželstvo? U koho hľadám príčiny nedorozumenia? Som pripravený vždy odpustiť? Bol som verný svojmu partnerovi v myšlienkach, slovách a činoch?
Pestoval som vzťah mimo manželstva – možno tajne, v myšlienkach, v duchu? Som vždy úplne k dispozícii svojmu partnerovi? Som v manželstve vždy úprimný alebo mám nejaké tajnosti? Robím niečo, čo sa môjmu partnerovi nepáči, čo ho hnevá a bolí? Čo som urobil, aby som mu spôsobil radosť?
Mám úctu k životu a prírode?

Sedmé přikázání

Varujte se smilstva

„Nebudeš cizoložit!“ (Ex 20, 14)
„Varujte se smilstva!“
Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu.
Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jejž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplaceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha“ (1 K 6, 12–20).
Žijeme v době, kdy lidstvo na desatero zapomnělo, a proto žije v chaosu, zvláště v oblasti lidské sexuality. Zdá se ovšem, že si člověk během svých kulturních dějin nikdy nevěděl moc rady se svou sexualitou. Korunu tomu nasadili někteří popletení křesťané, kteří vyvolávají dojem, že podle křesťanství jsou sex, tělo či slast samy o sobě špatné. Tito lidé se mýlí. U křesťanů (nebo i u muslimů) to někdy budilo dojem, že člověk může hřešit jenom v sexuální oblasti a jinde ne. V sekulární společnosti se kyvadlo přechýlilo na opačnou stranu. Sexualita slouží k uspokojení požitkářství a o jejích dalších funkcích se neuvažuje. Stává se z ní něco jako rychlé občerstvení ve fast foodu. I ve vztazích funguje sexualita jako něco, co se má konzumovat, a když to jednoho z partnerů přestane bavit, rychle se z takového vztahu odpoutá, aby konzumoval jinde. (Rechrt, 2017)
Statistika zpracovaná na základě údajů předávaných Ministerstvem spravedlnosti ČR udává pro rok 2017 celkem 25, 8 tisíce rozvedených manželství, úhrnová rozvodovost 47 %. (ČSÚ)

Rozvolnění vztahů
Zhruba v polovině 90. let 20. století se v České republice vztah mezi sňatkem a narozením dítěte rozvolnil. Společností začalo být běžně přijímáno, že **rodiče dítěte spolu žijí a nejsou sezdáni.** O akceptaci tohoto rodinného uspořádání svědčí mimo jiné stále se snižující podíl prvorozených dětí narozených do osmi měsíců po uzavření manželství. V roce 1990 se více než polovina (54 %) dětí prvního pořadí narodila do osmi měsíců po sňatku. V období od 50. až do konce 70. let 20. století se mimo manželství rodilo pouze zhruba každé 20. dítě. Počátkem 80. let se podíl dětí narozených neprovdaným ženám začal mírně zvyšovat a na konci 80. let už to bylo každé 12. dítě. Od počátku 90. let minulého století se zastoupení dětí narozených mimo manželství velmi rychle zvyšovalo a v roce **2012 se už více než 43 % dětí narodilo mimo manželství**. (ČSÚ, 2014)
Z hlediska biblické antropologie má sexualita v životě člověka místo velmi významné. Je hlubinnou součástí našeho bytí a víme o ní velmi málo. Dá se to vyjádřit i tak, že sexualita je jakýsi souhrn energií v nás. Ačkoliv je *sexualita tajemství*, **není mimo naši kontrolu nebo mimo potřebu nějaké regulace** (Rechrt, 2017).
Sexualita je integrální součástí naší osobnosti a vědci zabývající se výzkumem lidského mozku ví, že se na ní podílí tzv. *limbický systém*, který je evolučně starou částí mozku. Ta je tvořena oblastmi mozkové kůry a některými podkorovými strukturami. Je centrem emocí, paměti a motivace. Limbický systém je podkladem pudů – primitivních vzorců chování a motivací, jež máme v sobě zakořeněné, umožňuje jednání podle zákona zachování jedince a druhu...
V církvi se po staletí nemluvilo o tělesné lásce a o počátcích lidského života. Bible ale o věcech tělesné lásky mluví samozřejmě a až překvapivě otevřeně. Prof. Hromádka řekl: „Bůh dal úkol plození dětí člověku ještě hříchem neporušenému. Tedy podle biblického názoru není manželský život důsledkem hříchu a smyslnosti, nýbrž původním Božím pořádkem. Bůh Stvořitel je ustanovitelem, ochráncem a posvětitelem manželského života“ (J. L. Hromádka: Zásady).
Teprve později některé směry v církvi deformovaly biblickou zvěst, když rozdělily svět a Boha, tělo a duši. Začalo se tvrdit, že pohlavnost je sama o sobě hříšná a tělesné milování dokonce přenáší „dědičný hřích“. Tohle je tragický omyl. Zesvětštělá společnost ho odstranila a upadla do druhého extrému – s tělem už není spojen žádný hřích.
Nelze oddělovat tělesné a duševní funkce. Pravdou je, že celý člověk je Božím stvořením, a proto je možné i v církvi mluvit o všem – ale čistě.
Z křesťanských ctností je čistota tou nejméně populární. Nemá smysl to zastírat, křesťanské pravidlo vycházející z Desatera zní: „**Buď manželství mezi mužem a ženou s naprostou věrností partnerovi, nebo naprostá abstinence.**“

Nebudeš cizoložit
7. Boží slovo (přikázání)
„Nebudeš cizoložit!“ (Ex 20, 14)
Pojem cizoložství znamená manželskou nevěru, zatímco smilstvo každou sexuální nečistotu a zvrácenost (včetně cizoložství) - sex mimo manželství.
Desatero je mnohem víc než jen souhrn přirozené etiky. Desatero je soubor projevů (příznaků) nového života lidí vysvobozených, občanů Božího království. Ukazuje, jak se projevuje Boží dílo v těch, kteří patří Bohu. Jako by jim Bůh říkal: Až budeš opravdu můj, nebudeš cizoložit… (Jan Heller: Zákon a proroci).
Prof. Beneš překládá: *„Nesesmilníš“*. Jinými slovy tím říká, jde o způsob života, stav Hospodinova vyznavače vysvobozeného z Egypta: Hospodinův vyznavač je ten, kdo nesmilní. Smilstvo je **projev nevěrnosti** jako životního stylu člověka, který není zachráněn z Egypta.
Ve většině textů obsahujících hebrejské slovo *n-a-p* jsou sexuální praktiky spojeny s náboženskými obřady. Sedmé přikázání se týká jak mezilidské (etické), tak náboženské oblasti. Zdá se, že hlavním záměrem sedmého přikázání je **věrnost**. Toto přikázání říká, že Hospodinův vyznavač je Bohu věrný, čistý, zdrženlivý, ovládá se, nevniká do soukromí druhého člověka, nevstupuje do nedovolených vztahů. Izraelec se zde dozvídá, že je osvobozen od potřeby zmocňovat se své budoucnosti i od snahy upravovat kvalitu svého života cestou sexuálních či jiných praktik vegetativních kultů (viz. 1 K 10, 20 *„Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony“).* (Beneš, 2008)

Já jsem Pán, Tvůj Bůh: nebudeš cizoložit
Nemáš zapotřebí, aby ses vybouřil
ani nečistým tlacháním – ani dusnými představami –
ani tím, že by ses sám ukájel –
ani tím, že bys ke svému ukájení zneužíval jiných –
Nepřipravuj se karikaturami lásky o radost z lásky!
Já, všemohoucí Bůh chci být dárcem tvého štěstí.
Můžeš si dovolit čekat na člověka, kterého ti pošlu!
Chtěl jsi, Pane, aby muž a žena si navzájem pomáhali žít.

Nezacházel jsem však dobře se silami lásky, které jsi do mě vložil.
Vždy jsem cítil potřebu hledat uspokojení na vlastní pěst:
brát radost, když se naskytne příležitost,
snižovat lásku na pohlavní styk
a partnera na věc.
Nyní jsem ztratil vládu nad myšlenkami a přáními a žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak.
A tato neradostnost je stále horší.
Zasloužili jsme si, Pane, abys nás nechal zahynout
v naší zkažené lásce
a abychom Tě ztratili navěky.
Nedovedeme si sami pomoci,
Pane, smiluj se však a dej,
ať spolu žijeme opět ve věrnosti (Lange, 1968).

Apoštol Pavel říká, že Kristus je konec, cíl zákona (Ř 10, 4). Neznamená to, že s Kristem zákon ztratil svou platnost, ale že zákon odkazuje k živému Hospodinovu slovu řečenému v Kristu.

Varujte se smilstva, ...vaše tělo je chrámem Ducha svatého.

1 K 6, 18–20: *„**Varujte se smilstva!** Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jejž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplaceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha."*
V originálním řeckém textu je slovo *porneía*, které známe i my ze slova pornografie. Apoštol Pavel žil nějaký čas v Korintě. Korint bylo město známé svou nevázanou sexuální morálkou a bylo tím proslulé v celé římské říši. Byl zde chrám bohyně Afrodity a v něm byla prováděna tzv. sakrální prostituce. Tu si můžeme představit jako běžný sexuální byznys spojený s kultickou prostitucí. Byla založena na představě, že pod patronací Afrodity je pohlavní styk zároveň průnikem do oblasti božství. Uvádí se, že v chrámu bohyně Afrodity bylo nejméně 1000 kněžek lásky. Korint bylo významné přístavní město a námořníci si zde hojně užívali pitek, hazardu, sexu a další zábavy. První křesťané se s touto situací museli vyrovnat. Zjistili, že mnohé způsoby sexuálního chování, které byly v Korintě běžné, správné nejsou. Korinťané si kladli otázku, zda se mají dále řídit korintskými mravy, za předpokladu, že jde o záležitost podružnou anebo mají volit odlišný životní styl. Apoštol Pavel odpovídá na tuto otázku.
Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království (1K 6, 9 –10).
Bůh nenávidí sexuální hříchy. Ve verši 10 ale vidíme, že Bůh nenávidí i „duševní" hříchy (chamtivci, utrhači...)
[12] Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám zotročit. [13] Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo (1 K 6, 12 –13).
Korinťané měli dva argumenty, dvě populární fráze na obranu své smyslnosti:

- Všechno je dovoleno a
- Jídlo je pro břicho.

Byl to falešný pohled na křesťanskou svobodu. Nebyli jsme vysvobozeni proto, abychom se dostali do nových pout. V korintském sboru se vyskytlo falešné učení tvrdící, že v *tělesné oblasti* je povoleno vše, protože to důležité je záležitostí *duše a ducha*. A sexualita jako záležitost tělesná je jen něčím vedlejším, co s duchovním životem nesouvisí. Sexuální puzení je pak podobné pocitu hladu, který lze zahnat v první hospodě, na kterou člověk natrefí. Protože máme určité normální tělesné tužby dané Bohem při stvoření, neznamená to, že se jim vždy musíme poddávat a vždy je uspokojovat. Sex mimo manželství je destruktivní, zatímco sex uvnitř manželství může být kreativní a krásný.

„Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám zotročit" (1K 6, 12).

Sex mimo manželství můžeme přirovnat k bankovní loupeži. Podobá se bankovnímu lupiči, který něco získá, není to ale jeho a jednoho dne za to stejně bude muset zaplatit. Sex uvnitř manželství se podobá osobě ukládající peníze do banky: je zde bezpečí, a jednoho dne bude sklízet dividendy.
Sex uvnitř manželství může budovat vztahy a přinášet radost i v budoucnu.
Apoštol Pavel na argumenty svých odpůrců v korintském sboru odpovídá logicky a velmi rázně: *všechno je dovoleno*, ale ne všechno mi prospívá a hlavně – ničím se nedám zotročit. *Jídlo je pro žaludek...* Bůh však jednou učiní konec obojímu!
*[15] Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne! [16] Což nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? **Je přece řečeno ‚budou ti dva jedno tělo'**. [17] Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. [18] Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu (1K 6, 15–18).*

Pavel odkazuje na zprávu o stvoření, aby zdůvodnil závažnost sexuálního hříchu. Když muž a žena spojí svá těla, zahrnuje to celou jejich osobnost. Pavel říká, že sexuální hřích je nejzávažnějším hřích proti vlastnímu tělu, protože zahrnuje celou osobnost.
*[19] Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jejž máte od Boha? Nepatříte sami sobě!
[20] Bylo za vás zaplaceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha (1K 6, 19 –20).*

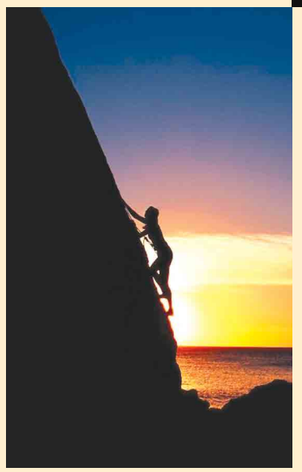

Oslavuj svým tělem Boha

V uvedeném oddílu Písma můžeme vidět, že sexuální hříchy ovlivňují celou naši osobnost. Ovlivňují naši emocionalitu a vedou do otroctví (v12 b).
Je hrozné pozorovat, jak smyslnost může pošpinit celý náš život a zotročit zvyky, která nás zničí. Ovlivňují také člověka fyzicky (v18). Cizoložník, stejně jako homosexuál mohou zapomenout na své hříchy, ale jejich hříchy nezapomenou na ně. Rozsívání tělu vede ke žni, která může být odložena, ale je jistá. Jak smutné jsou důsledky zapomenutých hříchů. Existují ale také následky vedoucí až na věčnost (v 9 –10) – takoví lidé se nedostanou do Božího království.

Jak naplnit desatero?

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.' Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci" (Mt 5, 27– 28).
Pán Ježíš radikalizuje toto přikázání a říká, že desatero nevypovídá jen o činu, ale také o motivech, které jsou závažné, nepostižitelné a člověk nad nimi nemá kontrolu. Ježíš usvědčuje své posluchače, že cizoloží všichni. Vyhovět a uskutečnit Boží požadavky **je nad síly člověka**. Neuskutečnitelnými požadavky přivádí Ježíš své učedníky **do užšího vztahu s Bohem**.
Smilstvo, cizoložství a žádostivost je něco, z čeho musí být člověk vysvobozen Bohem.
Apoštol Pavel říká: *„Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? [25] Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já slouží svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu..."* (Ř 7, 24 –25).
Máme-li se uzdravit, musíme nejprve po uzdravení toužit. Těm, kteří skutečně touží po pomoci, se jí dostane.
Už na začátku bylo řečeno, že desatero není jen souhrn přirozené etiky, ale je souborem projevů nového života občanů Božího království.
Prvním krokem k sexuální čistotě je stát se občanem Božího království... Jsi skutečně občanem Božího království?
Pokud ale žijeme na zemi v tomto těle, jsme pokoušeni i v této oblasti. Staré české úsloví říká, že „Kam čert nemůže, nastrčí bábu..." Naše pudy jsou vojensky řečeno předmostím, které umožní, aby nás Satan dostal. Když nemohl Satan zničit některého

Božího muže pro jeho věrnost Bohu, použil si jeho sexuality – viz král David...

Začínat stále znovu

Můžeme si být jisti, že dokonalé čistoty nedosáhneme pouhým lidským úsilím. C. S. Lewis říká: Musíte požádat Boha o pomoc. A až to uděláte, budete mít dlouho dojem, že se vám žádné pomoci nedostává, a pokud ano, pak mnohem méně, než potřebujete. Netrapte se tím. Po každém selhání proste o odpouštění, zvedněte se a zkuste to znovu. To první, k čemu nám Bůh pomůže, mnohdy nebývá ctnost, o kterou usilujeme, ale schopnost začínat stále znovu. Čistota je nepochybně velice důležitá. Tento proces nových počátků, při němž si duše osvojuje nové návyky, je snad ještě důležitější. Zbavuje nás totiž ilusí o nás samých a učí nás záviset na Bohu. (Lewis, 2013,1942)
„To jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha" (1K 6, 11 A).
Boží milost může změnit hříšný život. Je úžasné vidět, jak víra v Pána Ježíše Krista změní hříšníka v nové stvoření.
A my můžeme žít jako součást Božího stvoření.

Závěr

Viděli jsme, že sexualita je nedílnou součástí našeho života, naší bytosti. Sama o sobě není hříšná, jak by někteří rádi tvrdili. Je naopak dobrým Božím darem, významným obohacením. Nelze se jí zbavit během našeho života. Bůh ovšem stanovil pravidla, která máme respektovat: „Buď manželství mezi mužem a ženou s naprostou věrností partnerovi, nebo naprostá abstinence." Hříšné je její zneužití.

- Smilstvo, cizoložství a potažmo žádostivost je něco, z čeho musí být člověk vysvobozen Bohem. Musíme být nejprve občané Božího království. I potom, co se tak stane, se musíme s Boží pomocí naučit ovládat své pudy:
- ***„Utíkejte před smilstvem"*** (1K 6, 18). Utíkat pokušení (viz Josef v Egyptě) vyhýbat se myšlenkám, místům, filmům, knihám, které nás svádí ke hříchu…Nemůžeme zabránit, aby nám nad hlavou létali ptáci, ale můžeme zabránit tomu, aby si na naší hlavě udělali hnízdo.
- Oblečme si celé odění Boží… Přilbu spasení (náš myšlenkový svět!), meč Ducha, štít víry, nohy obuté...
- ***„Jestliže pak budeme vyznávat své hříchy, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti"*** **(1J 1, 9).**

Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.

Pavel Smilek

Citovaná literatura:

Beneš, J. (2008). *Desítka, desatero aneb deset slov o Bohu a člověku.* Praha: Návrat domů.
Lange, E. (1968). *Deset velkých svobod, Die zehn grossen Freiheiten.* Geinhausen und Berlin-Dalhem, Burckhandthaus-Verlag GmBH, 5. vyd. 1968, přeložili ELVE Na otázku, co je křesťanství, odpověděl jeden mladý muž: Křesťanství je to, co se nesmí." To: Burckhandthaus-Verlag GmBH.
Lewis, C. S. (2013, 1942). *K jádru křesťanství, Mere Christianity CS Lewis* (Třetí vydání, dotisk. vyd.). (D. Dan, Překl.) Praha: Návrat domů.
Rechrt, M. (2017). *Dveře se otevírají, rozhovory nad Biblí.* Praha: Vyšehrad.

Moc Svatého Ducha

U člověka se odpradávna projevuje touha po moci. Chce si podmanit všechno, přičemž se někdy odvolává i na výroky Písma z Genesis 1, 28. Chce využít každý dostupný zdroj energie. Nejednou si chce podmanit i člověka. Chce si získat obdiv či slávu (Gen 11, 4).
Nedávná minulost nám připomíná, jak jeden člověk ovládl celý národ a zneužil ho ke hrozné a ničivé válce, jejíž následky nesou lidé až do dnešní doby.
Vůči sobě může být člověk velkým slabochem. Spíš zkrotí tygra než sám sebe. Pokora, tichost, shovívavost, trpělivost a jiné podobné vlastnosti nejsou slabošstvím, jak se často domníváme, ale ušlechtilou ozdobou člověka, mravními hodnotami našeho charakteru. Jsou to základní povahové vlastnosti našeho Mistra a Pána církve (Iz 42, 2-4). A vyžaduje je i od nás, jako od svých následovníků (Mt 11, 29). Je to moc, kterou nabízí i svým učedníkům (Sk 1, 8), je to moc, která přemáhala jejich slabost, a tuto moc tak velmi potřebujeme i pro svůj každodenní život.
To bylo tajemství úspěchu prvních křesťanů! To byl kolektiv znovuzrozených Svatým Duchem. Svatý Duch jim vkládal do srdce zákony. Věděli, co mají dělat i bez donucování. Když se moc Ducha svatého zmocní srdce, tam nediktuje tělo a krev. Člověk nežije pudově. Když naši bytost ovládá moc Ducha svatého, je náš život plný radosti a spokojenosti za každých podmínek života. Vytvoříme okolo sebe požehnané prostředí i pro jiné. Není to blažený pocit, o kterém jsme schopni vyprávět a při tom zůstat nečinní. Je to moc, která nás nabádá k užitečné práci. Nemusíme se bát umazat si ruce anebo si způsobit mozoly. Víra, na kterou se často odvoláváme, jde vpřed. Ale musí být puzena Duchem svatým (2Pt 1, 10). Pokud víra pramení jen z lidského nadšení a z okouzlení blaženým stavem, brzy se vyčerpá. Ale pokud je z Ducha, překonává každou překážku. A je utvrzována.
Duch svatý nás vede i k účasti na potřebách bližních. Naše mezilidské vztahy často narušuje nedůvěra, podezřívání, závist. Nejednou zjišťujeme, že jsou nám někteří lidé méně sympatičtí. Duch svatý je moc, která nás přivádí k jinému, novému vzájemnému vztahu. Moc Ducha nás učí být citlivější vůči sobě navzájem. V moci Ducha si umíme každého vážit. A také napomínat a vychovávat, hledíce nejdříve na sebe, abychom neupadli do pokušení (Gal 6, 1) a zachránili duši zbloudilého (Jk 5, 20).
Duch svatý je moc, která nám nedovolí zabývat se jen minulostí. Nesmí nás znechutit ani ty nejsmutnější vzpomínky a omyly. Ale nepřipustí zároveň, aby nás okouzlily naše případné úspěchy. Oboje nám brání v pokroku. Duch svatý nás vede k cíli, k Božímu království. Království Boží je podle Ř 14, 17 „Spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém". Toto je poslání nás, Božích dětí. Splníme to jen ve zmocnění Duchem svatým. Nikdy ne sami od sebe! Možná, že jsme se o to pokoušeli, ale neosvědčili jsme se. Ať nás tedy lidé poznají ve zmocnění Božím Duchem. Potom každou věc chytíme za pravý konec. Lidé na nás budou čekat, vždy s námi počítat a náš přínos pro společnost kladně hodnotit. Jen ve zmocnění Duchem svatým se prokážeme před Bohem i lidmi!

AN

Milost v životě křesťana v současnosti

Referát z Konference sester BJB z Česka a Slovenska v Brně 4. 5. 2019.

„Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a od Krista Ježíše, našeho Pána" (1 Tim 1, 2).

Téma „MILOST" je v Pavlových novozákonních dopisech opravdu zásadní. Zmínkou nebo pozdravem o Boží milosti, milosrdenství nebo slitování začíná téměř každý jeho list! Není to náhoda. Je to zásadní nit, prolínající se celým Písmem. Biblický pohled je opravdu něco, co mě zajímá, dokonce stále naplňuje radostí a úžasem.

Rád bych vám pověděl něco o sobě a své manželce Janě, o tom, jakou milostí je pro mě Jana už téměř 12 let. Nebo o tom, jakou milostí a nezaslouženým darem jsou pro nás naše tři děti. Nebo, jakou vděčnost prožíváme při ohlédnutí se zpět, na požehnání, které vnímáme v našem sboru v Olomouci. Jsou to opravdu úžasné dary a nezasloužená Boží milost.

Ale nic z toho se nevyrovná té milosti, o níž hovoří Bible. Boží milost je v centru celé zvěsti Písma: Milost Boží zjevená v Pánu Ježíši Kristu. Ta musí být v centru naší pozornosti i dnes.

Vybraly jste, sestry, krásný verš pro tuto konferenci: ***Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí (J 1 14–17).***

V Janově prologu zaznívá dvakrát spojení „milosti a pravdy", a mezi tím je ono „milostí za milostí". To znamená, že i Jan chtěl zdůraznit Boží/Kristovu milost hned v začátku svého spisu. Pro snadnější zapamatování dnešního slova jsem zamyšlení rozdělil podle vašeho hlavního verše (J 1, 16):

1) Jaký je zdroj nebo původce milosti?
2) Kdo jsou ve skutečnosti příjemci této milosti?
3) Jaký má tato milost dosah nebo rozměr, jaká je její porce?

Tedy tři hlavní body: **ZDROJ, ADRESÁTI a VELIKOST** milosti (Původce, příjemci a porce).

1. PŮVODCE MILOSTI

Popelčina milost

Popelčin hrad v Disneylandu byl plný dětí a rodičů. Najednou všechny děti spěchaly na jednu stranu. Ještě, že šlo o hrad, a ne o loď, jinak by se všichni převrátili.

Do místnosti vstoupila dokonalá princezna Popelka. Nádherná mladá dívka s krásným účesem, bezchybnou pletí a zářivým úsměvem. Stála po pás v moři dětí, každý se jí chtěl dotknout a zažít její dotek. Druhá strana hradu byla nyní prázdná, s výjimkou chlapce, který měl sedm nebo osm let. Jeho stáří bylo těžké určit kvůli znetvoření jeho těla. Měl výšku trpaslíka, zakrnělý obličej, stál tam tiše a smutně, a za ruku držel svého staršího bratra. Víte, po čem toužil? Chtěl být s těmi dětmi. Toužil stát uprostřed dětí, které se natahovaly po Popelce a volaly její jméno. Ale dokážete cítit jeho strach? Strach z toho, že se mu budou znovu posmívat a znovu si z něj dělat legraci? Nechtěli byste, aby Popelka šla k němu? Udělala to! Všimla si malého chlapce a okamžitě se vydala jeho směrem. Zdvořile, ale s jistotou se protáhla davem dětí, konečně se z toho chumlu vymanila. Rychle přešla po podlaze, poklekla u ochrnutého malého chlapce a dala mu polibek na obličej.

Max Lucado vypráví tento příběh ve své knize „Dárek pro všechny lidi".

Závěrem říká: „Příběh mi připomíná jinou královskou postavu. Jména jsou odlišná, ale není ten příběh tak nějak stejný? Spíše než princezna od Disneyho, je tento příběh o Princi míru. Spíše než o chlapci v zámku, je tento příběh o tobě a o mě. V obou případech byl dán dar, v obou případech se jednalo o lásku, která udělala gesto, které se nedá popsat slovy.

Ale Ježíš udělal víc než Popelka. Ó, mnohem víc! Popelka dala jen polibek. Když se postavila a odešla, vzala s sebou svou krásu. Chlapec byl stále deformovaný. Co kdyby Popelka udělala to, co udělal Ježíš? Co kdyby byla na jeho místě? Co kdyby mu nějak dala svou krásu a vzala na sebe jeho znetvoření?"

To je to, co udělal Ježíš. „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, Jeho jizvami jsme uzdraveni (Iz 53, 4 –5).

Ano, původcem Boží milosti je Ježíš Kristus. Ten, který byl od počátku věků. Skrze Něj a pro Něj byl stvořen svět viditelný i neviditelný. On je počátek a konec. Alfa i omega. Jediný Boží Syn, Bůh, který se ponížil, vzal na sebe podobu služebníka/otroka a ponížil se až na smrt. Zemřel místo tebe a mě tou nejpotupnější smrtí. Proto ho Bůh vyvýšil tak, že jednou každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná, že **Ježíš Kristus je Pán**.

A tento Pán přišel na zem – PLNÝ MILOSTI A PRAVDY. Všimli jste si toho spojení Milost a Pravda? Když Jan mluví v úvodu svého popisu o Božím zjevení v Kristu na zemi, nemluví jen o MILOSTI. Říká to možná několik desítek let poté, co Ježíš zemřel, vstal a byl vzkříšen: „Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný **milosti a pravdy**. **Milost a pravda** se stala skrze Ježíše Krista."

Zamysleme se nad tím na chvíli. Je to klíč k pochopení milosti. Milost bez pravdy je neúplná. Kdybychom žili pouze s vědomím milosti, mohlo by se nám stát, že nepoznáme skutečnou hloubku nabízené milosti v Pánu Ježíši Kristu.

Pravda o našem skutečném stavu před Bohem, to je to, co tak neradi slyšíme a vidíme. Neradi přiznáváme (zvlášť my muži), že jsme něco nedokázali, že jsme něco nezvládli.

Ale Pravda podle Písma je, že **všichni jsme daleko od Boha**. Někdo má možná dech-beroucí příběh o tom, jak ho Pán Bůh vy-

svobodil ze spoutanosti alkoholem, drogami, chtíčem, a někdo neprožil na první pohled viditelnou změnu ve svém životě. Neviditelnou změnou nemyslím dary Ducha. Když někdo uvěří v Krista jako svého Pána a dostane dar pokoje s Bohem, radosti Ducha svatého, to je vidět na každém! Ale možná to u někoho není tak černo-bílá změna.

Pokud ale člověk prožije pravdu o svém duchovním stavu před Bohem – když pochopí, že bez Boha je duchovně mrtvý, i když tělesně žije, a má třeba pěknou fasádu nebo make-up. Když z Boží milosti pochopí, že jediná šance na záchranu a věčný život je pro něj přijetí milosti odpuštění hříchů díky oběti Pána Ježíše Krista – jen tehdy skutečně prožije MILOST Z BOŽÍHO ZDROJE – MILOST, JEJÍŽ PŮVODCE JE JEDINĚ KRISTUS.

Prožil/la jsi to ve svém životě? Jestli ne, je to to nejúžasnější, co můžeme prožít.

Prožil jsem milost několikrát ve svém životě a prožívám ji stále. Poprvé v mých sedmi letech.

Ale stejně tak po mnoha letech na koncertu modliteb a chval v Praze na Vinohradech. Byl jsem tak přemožen Boží milostí a láskou, že jsem nebyl schopen přestat plakat. Naposledy jsem to prožil, když jsem kázal u nás letos na Velikonoce. Měl jsem kázat o tom nejúžasnějším tématu – Kristově zmrtvýchvstání. Ale při modlitební chvíli bratr vyzval k přemýšlení nad osobním poznáním Ježíše Krista. Když se i apoštol Pavel sám modlí: „Aby poznal Ježíše Krista a moc jeho vzkříšení" – a to už byl apoštolem – máme o to usilovat i my. Ono vědomí Boží – Kristovy moci – mě v tu chvíli naprosto přemohlo a já myslel, že nebudu moci ani kázat.

Poznat Boží moc – a moji nemohoucnost – to je základ oné PRAVDY, kterou musíme pochopit, abychom plně pochopili také Jeho milost.

O milosti v Pánu Ježíši Kristu bych mohl psát dál, ale podívejme se na druhou část 16. verše:

2. PŘÍJEMCI MILOSTI

Z jeho milosti JSME BYLI OBDAROVÁNI MY VŠICHNI …

Kdo je tedy příjemce Boží milosti? (Jen ti nejbibličtější, nejsvatější, nejbaptističtější? Ne. Víme, že jen ti **nejpokornější**!

„Milá sestro Helenko, a výbore sester – chci vám moc poděkovat za text, který jsme mi poslaly již před půl rokem! Myslím, že to byl prorocký text pro to, čím si jako jednota v poslední době procházíme. Myslet na milost a milosrdenství – když se dohadujeme o tom, kdo z nás je svatější, kdo z nás je obdarovanější v tom a onom. Kdo má lepší poznání, s kým se ještě mohu bavit a s kým ne." Neříkám to s úsměvem, ale je mi z toho úzko. Myslím, že připomínka z Božího Slova o tom, že jsme VŠICHNI PŘIJEMCI BOŽÍ MILOSTI, je velice aktuální. Vědomí, že bez ní bychom nebyli na této úžasné konferenci, ani v našich sborech, bez Boží milosti bychom byli bez Boha na světě, dosud bychom žili ve svých vinách a hříších. Ano, příjemci milosti jsme my všichni. Jsme si vědomi tohoto daru?

Asi všichni známe verše z listu Efezským 2, 8 –10:

8 - Milostí jste tedy spaseni skrze víru.
9 - Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.
10 - Jsme přece Jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Spasení je dar. Nezasloužíme si ho. Nemůžeme se chlubit: Já jsem to pochopil, já jsem v té správné denominaci, církvi, já – já – já – já. Boží Slovo nás nevede k oslavě příjemce daru milosti. Je to nezasloužený dar. Jediný, kdo si zaslouží chválu a komu nakonec všichni chválu vzdají, ať na zemi chtěli nebo ne – JE A BUDE Ježíš! Doposud jsem hovořil o milosti Boží. Ale stejně tak Písmo mluví o důležitosti milosti naší – lidské. Ta

má jistě jasné hranice. Ale pokud nebudeme milosrdní, nepochopili jsme smysl následování Krista. Když Ježíš stál tváří v tvář těm, kdo neznali Boha, nedovolil, aby jejich hříchy určovaly jejich hodnotu, nevyhýbal se rozhovorům s prostitutkami, neproklínal zloděje v podobě výběrčích daní, neradoval se z bolesti, kterou mnozí prožívali kvůli dopadu hříchu v jejich životech. Když se Ježíš díval na lidi, jejichž hříchy neurčovaly jejich hodnotu, viděl jejich hříchy jako to, co je uvěžňuje. Ježíš nebyl jen milý k hříšným lidem, ale s láskou k nim běžel s nadějí, že budou osvobozeni od hříchů. Ježíš ukázal, že pokud jako křesťané nejsme milí k lidem proto, že žijí jinak, nebo se jim vyhýbáme proto, že něco špatného udělali, nepochopili jsme Jeho poselství. Pokud nemáme soucit s těmi, kdo trpí z důvodu svého hříchu, nepochopili jsme Ježíšovo poselství.

Co je tím poselstvím?

Buďte milosrdní!

Každý jsme to někdy zvorali, každý máme nějaké vnitřní zápasy. Jen proto, že někdo hřeší jinak než já, neznamená, že si nezaslouží milost. Buďme milosrdní, jako Bůh je milosrdný s námi. Boží milost a lásku jsme si nikdy nezasloužili, ale byla nám dána zdarma! To je milost!

Milost je nevydání soudu, ale projev lásky. To neznamená, že máme přehlížet hřích nebo ho tolerovat. Nebo dokonce přijímat jako normu, i když to hlásá celý svět. Naše láska vůči druhým by neměla být ovládána jejich minulostí. V Žalmu 103, v osmém verši je psáno: **Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný.** Všichni jsme příjemci téže milosti. Slovy Ježíše (Lk 6, 36): ***„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec."***

3. PORCE MILOSTI

Tak už jsme se zamysleli nad původcem milosti, jejími příjemci a ještě nám zbývá PORCE. Poslední část našeho verše z evangelia podle sepsání Jana 1, 16 **„milostí za milostí"** jsem nazval **pořádnou porcí milosti.** Tím se dostáváme do současnosti. Ale musím se vám k něčemu přiznat. Zní mi dost lacině: Potřebuješ víc odpuštění? Tak tady je…jako na „běžícím pásu"! Nejde tady o lacinou milost? Dávat milost za milostí? Není to přehnané? Má milost svoje hranice? Naše lidská ano, a z toho, jak čtu Písmo, myslím, že i ta Boží milost má svoje mantinely.

Bůh odpouští, ale jen těm, kteří litují svých hříchů a odvrátí se od nich.

Možná také ty někdy zápasíš s odpuštěním druhému.

Jak mám odpustit, když mi někdo ublížil? Co když mě někdo zranil, podvedl, obelhal, okradl, zneužil? Milé sestry, statistiky a zkušenosti z našich domovů mluví jasně. Některé z vás jste zažily nebo dokonce zažíváte domácí násilí. Některé z vás si to ani nechtějí připustit. Některé z vás zažily doma od svých otců, pokud vůbec byli přítomni, takové nemilosrdenství, že nemáte odvahu se s tím podělit a žijete ve strachu, že by vás odmítli lidé nebo dokonce samotný Bůh. To, co způsobuje alkohol a jiné drogy v naší společnosti, to jsou často hluboká zranění, která často odnesete právě vy, ženy. Kde brát sílu k odpuštění, k milosti, k novému začátku? Jedině u zdroje.

U původce milosti. Ale pamatujete, že On je dárce nejen milosti, ale i **PRAVDY**! Lež musí na světlo! Porce milosti je neúplná, pokud bude bez porce pravdy. Rve mi to srdce a věřím, že o to víc Pánu, když se děje bezpráví, třeba i skrytě. Jednou Pán Bůh všechno zjeví. Všechno, co je děláno ve tmě, vyjde najevo a ti, kdo páchají zlo, budou potrestáni, pokud nebudou činit pokání. Možná nyní prožíváš ve svém srdci a mysli duchovní nebo duševní tmu, ale mám tu dobrou zprávu, evangelium: Pozor, je tu světlo, které přišlo na svět v podobě Ježíše Krista. Toto světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Náš Pán, který dokázal přemoci ďábla a dokonce přemohl i smrt, dokáže prozářit jakoukoliv temnotu tvého srdce nebo srdce sestry, ženy, za kterou bojuješ na modlitbách.

On je mocný Bůh, který dokáže naklonit srdce králů. Dokáže proměnit srdce kamenné v srdce masité. Navíc je plný milosti a pravdy. Věříš Mu? Ježíš Kristus dokáže projevovat potřebnému a zlomenému srdci milost za milostí, a potom milost za milostí, a potom milost za...

Lacina milost:

Byla by to laciná milost, kdybychom hlásali milost bez nutnosti pokání. Byla by laciná, kdybychom jen křtili a nekonali kázeň. Byla by laciná, kdybychom zvali k Památce večeře Páně bez vyznávání hříchů. Kdybychom hlásali odpuštění hříchů bez osobního doznání. Ale byla by to nedokonalá milost a malá porce milosti, kdybychom ji znovu a znovu sami hluboce nezakoušeli a sami neprokazovali tam, kde je opravdové pokání. Zakončím krátkým příběhem: „Jednomu muži jménem Rowland Hill, byla dána veliká suma peněz, aby ji předal chudému kazateli. Hill myslel, že částka je příliš vysoká na to, aby ji mohl poslat najednou. A tak poslal první část spolu s jednoduchou poznámkou: „Přijde ještě víc." Za pár dní muž obdržel další obálku, obsahující stejnou částku a stejnou zprávu: „Přijde ještě víc." V pravidelných intervalech se objevila třetí a čtvrtá. Ve skutečnosti stále přicházely další, spolu s těmi povzbuzujícími slovy, dokud nedostal celou částku.

Charles. H. Spurgeon řekl: „Když nám Bůh odpouští naše hříchy, ještě přijde další odpuštění. Ospravedlňuje nás v Kristově spravedlnosti, ale přijde ještě víc. Přijímá nás do své rodiny, ale přijme nás ještě víc. Připravuje nás na nebe, ale bude toho daleko víc. Dává nám milost, ale přijde ještě víc. Pomáhá nám ve stáří, ale přijde toho ještě víc... Dokonce až dorazíme do onoho budoucího světa, který přichází, i tehdy – přijde ještě víc."

Petr Coufal, kazatel sboru BJB Olomouc

M2 - Školenie pre zakladajúce tímy zborov

Druhé školenie sme absolvovali minulý rok na jeseň v Olomouci. Cesta tam sa zdala nekonečná, zato samotné školenie ubehlo ako voda. **Témou bolo poslanie.**
Začali sme jednoduchým a výstižným zhrnutím, čo a prečo robíme: ***„Jsme součástí Božího vysílání do světa. Stejně jako Bůh poslal do světa svého Syna, posílá do tohoto světa i nás, abychom o Božím království říkali lidem, kteří Boha neznají."***
Toto poslanie bude priamo napádať našu zónu pohodlia. Zakladanie zboru ovplyvní každú oblasť nášho života. Zo začiatku to bol šok a je dobré, že nás na to pripravujú, ale hlavne, že nás povzbudzujú nebáť sa toho a celkom sa tejto situácii vydať. Asi najťažšie je to, že sa musíme vzdávať dobrých vzťahov, ktoré sme roky budovali, aby sme tak získali čas a priestor na investíciu do nových vzťahov, na nadväzovanie nových priateľstiev s novými ľuďmi. Pretože ľudia prídu do zboru z rôznych dôvodov, ale ostávajú len pre jeden – pretože tam našli priateľstvá. Táto situácia si taktiež robí nároky na naše peniaze, rodinný život, priority. Potrebujeme vedieť, a mne sa zdá, že napríklad ja v tom ešte nemám úplne jasno, čomu a kedy presne hovoriť jasné áno a čomu jasné nie. Zvlášť manželské páry si v tom musia urobiť poriadok, dohodnúť sa, čo tým áno bude a čo bude tým nie. Stanoviť si pracovný a misijný rytmus, ktorý je ťažšie udržateľný z dlhodobého hľadiska, ako sa môže na prvý pohľad zdať.
Čas, ktorý investujeme v Revúcej, ovplyvňuje aj čas, ktorý môžeme venovať našim pôvodným rodinám. Odkedy sme v Revúcej, Peťova rodina je dosť ďaleko, a tak ich vidíme oveľa menej ako predtým. Tú moju sa mi darí vidieť trochu viac, ale len preto, že sú bližšie. Tým, že sa rozhodujeme tráviť čas s ľuďmi v Revúcej, či s tímom alebo inými, sa zároveň rozhodujeme netráviť čas napríklad s rodinou.
To je „daň, ktorú musíme zaplatiť". Realita, ktorú opisujem, sa týka takmer každého z tímu, zvlášť však tých, ktorí sa do Revúcej prisťahovali a nikoho tu nemajú. Zakladanie zboru je v ostrom kontraste so sekulárnym pracovným a osobným životom, ideme opačným smerom, ako ide väčšina ľudí.
Naša kultúra zameraná na kariéru necíti obdiv k zakladateľom zboru, a tak je náš vedúci v náročnej pozícii.
Nemá stabilné postavenie v práci, zrejme ani úplnú finančnú istotu, rebríček spoločenského postavenia ho tiež nestavia vysoko, to, čo buduje, sa nedá merať a presne vyhodnotiť, je ťažké nájsť zdravú rovnováhu v osobných zdrojoch, musí sa postarať nielen o to svoje, ale zároveň o nás všetkých, ktorí ho nasledujeme. Nehovoriac o tom, že nikde nie je zaručené, že sa to nakoniec podarí. Sme vďační za nášho vedúceho. Je nám s ním dobre. Je obdarovaný. Nasledujeme ho radi. Počas našej priekopníckej práce môžu prísť dni, ktoré prednášajúci nazvali „McDonald's days".
To sú dni, keď by ste najradšej utiekli a robili čokoľvek iné, len nezakladali zbor, napríklad robili v McDonalde. Dôvody pre útek môžu byť rôzne – od pokušení, cez konflikty až po pochybnosti o vlastnej kapacite a schopnostiach pomáhať v službe.
Za posledný rok tým prešiel asi každý v našom tíme. Pocit či pokušenie odísť niekde ďaleko a žiť obyčajný život, ktorý na mňa nemá také nároky, kde mám viac času na seba a svoje potreby, alebo len možnosť menej cestovať za prácou, prípadne robiť prácu, ktorá by ma viac bavila, bola lepšie platená, či bola aspoň vo vyštudovanom odbore alebo mi plnila životopis tým, čo by som si tam priali mať...
Každý z nás má svoje „McDonald's days". Zatiaľ sme ich zvládli a modlím sa, aby to tak bolo naďalej. Boh vie, čoho všetkého sme sa vzdali, a viem, že nás cez to prenesie a možno aj požehná.
Chceme obstáť v skúškach, ktoré prídu, tak ako všetci kresťania.
Čo je však tým naším poslaním? Boh sa vložil do sveta tak, že vstúpil do života izraelského národa.
Potom sa stal človekom v Ježišovi a skrze Jeho čin zachraňuje svet z moci zla. Boh je tým, ktorý vyslal cirkev do sveta, aby dokončila Jeho dielo spasenia. Takže naším poslaním je hovoriť o dobrej správe, oslobodzovať zajatých, vracať slepým zrak a hovoriť o Hospodinovej milosti. Žiť v tesnej blízkosti s Duchom Svätým. Hnacím motorom akejkoľvek evanjelizačnej snahy musí byť Božia láska. Pokiaľ by pre nás malo byť hovorenie evanjelia bremeno alebo nepríjemná povinnosť, radili nám, aby sme ho radšej nehovorili.
Pretože evanjelium je dobrá správa a balenie musí zodpovedať obsahu. Motívom nesenia evanjelia nemôže byť pocit povinnosti, ale láska, pretože je o láske.
Netreba sa báť toho, že by pre nás hovorenie evanjelia bolo nepríjemné.
Lepšie je priznať si tento stav a prosiť Boha, aby to svojou láskou zmenil. Bola by škoda stratiť sa v sklamaní zo seba, vždy je lepšie sa nechať zmeniť. Okrem Božej lásky začíname evanjelizáciu modlitbou. Tá totiž pripravuje cestu tak, ako to robil Ján Krstiteľ pre Ježiša. Zaujímavé je, že Ježiš sa modlil nie za žatvu, pretože tej je veľa, ale za pracovníkov. Preto ak sa nám zdá, že sa nič nedeje alebo že málo ľudí chce prijať Krista, pravda bude niekde inde.
Prvým krokom je pochopenie, že zrelé obilie sa do sýpky nedostane samo. Ako však to zrelé obilie nájsť? Tak ako môžeme vidieť, kedy je obilie zrelé k žatve, tak možno (s pomocou Ducha Svätého) vidieť, kde sa na svojej ceste nachádzajú ľudia. Sú ľudia, ktorí už nepotrebujú dôkazy o Božej existencii, Boha už takmer našli, potrebujú len previesť posledným krokom.
To sú tí ľudia, klasy, ktoré hľadáme. Ľudí pokoja. Nemáme striasať zo stromu nezrelé ovocie, trhať nezrelé klasy, či niekomu niečo vnucovať proti jeho vôli.
Naším cieľom sú ľudia, ktorí už po Ježišovi túžia, aj keď o tom možno nevedia. V tom je veľká sloboda. My nemáme nikoho presviedčať v nátlakovom slova zmysle, s nikým sa hádať. Máme tu byť pre tých, ktorí nás prijímajú otvorene a priateľsky, ktorí možno majú otázky. Nemôžeme dovoliť, aby sme sa modlili za žatvu, ale rátať s naplnením tejto modlitby o mesiace alebo roky, aby sme sa tak vyhli sklamaniu.
Potrebujeme veriť, že tu a teraz sú príležitosti, ktoré nám Boh dáva, len sa modliť, aby sme tie zrelé klasy uvideli.
A túto žatvu potrebujeme robiť ako tím. Pretože keď pracujeme spoločne, každý môže pomôcť tým, čo vie najlepšie, o čo práve jeho Boh žiada:
„Důležité je, že všichni dělají to, oč je Bůh žádá. Někteří lidé jsou skvělí v tom, jak si dovedou všimnout lidí a vtáhnout je do skupiny. Jiní mají zvláštní schopnost naplnit konkrétní potřeby lidí. Další jsou dobří v tom, jak začít rozhovor a klást ty správné otázky. A pak jsou tady ti, kteří dostali zvláštní dar provést lidi posledními kroky k Ježíši."
S modlitbou, aby sme takto dokázali spolupracovať.

Ráchel Orvošová

Klasy – foto: Vladimír Malý

Aktuální odkaz novokřtěnců

Hrad Falkenstein v Dolním Rakousku, nedaleko českých hranic - pouhých 14 km od Mikulova, se stal v pondělí dne 17. června 2019 místem zcela mimořádné události. Sešli se tu zástupci sedmi zemí, a to z Česka, Itálie, Maďarska, Německa, Rakouska, Slovenska, USA, aby tu společně podepsali ***„Deklaraci o aktuálním ocenění odkazu novokřtěnců a partnerské spolupráci"***. K přítomným se také připojili zástupci Rumunska, kteří nemohli být osobně přítomni, svým elektronickým podpisem. Deklarace byla podepsána u dřevěné galéry na prvním hradním nádvoří, která připomíná osud novokřtěnců jako zajatců na galejích. Za Česko podepsal deklaraci bratr kazatel Ing. Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru BJB v ČR.
Obsahem deklarace je především konstatování „dluhu" vůči našim duchovním předchůdcům, a proto závazek uvést jejich příklad v širší známost ve svých zemích. Dále pak závazek sdílet výsledky bádání a nové poznatky z odkazu novokřtěnců v naději, že mnozí budou i dnes povzbuzeni heroickými příběhy těchto věrných křesťanů a zaměří svoji pozornost ke Kristu, Jeho dílu spasení, dokonanému zástupnou smrtí na kříži a slavným zmrtvýchvstáním.
Při mimořádné historické události byli přítomni další hosté z uvedených zemí, sešlo se tu kolem padesáti lidí. Zazněla tu přednáška PhDr. Jiřího Pajera, CSc, historika, archeologa a etnografa, který se celoživotně věnuje dějinám moravských novokřtěnců. Přednáška se

týkala nově objeveného sídla moravských novokřtěnců v Čermákovicích, které by se mělo stát Památníkem moravských novokřtěnců celoevropského významu.
Na závěr přednášky pak byla představena jeho nová publikace s názvem: ***Nové studie o novokřtěncích***.
Další přednášku přednesl Dr. Emir Caner, president Truett Mc Connell University z USA, který se věnoval především událostem z historie novokřtěnců, pojících se právě k hradu Falkenstein. Uváděná fakta vzbudila mimořádnou pozornost posluchačů a zájem o další poznávání novokřtěnecké historie. Svá slova končil výzvou k zachovávání odkazu našich duchovních předchůdců v jejich neohroženém následování Krista, a to bez ohledu na všechno utrpení a oběti.

J. Titěra

„On air“

Ačkoliv moji rodiče nejsou praktikující křesťané, přihlásili mě v základní škole na hodiny náboženství – z přesvědčení, že znalost Bible a křesťanských reálií patří ke všeobecnému vzdělání.
Chodila jsem tam ráda, ale hlubší stopy to na mě nezanechalo. Když mi bylo asi osm let, darovala mi prababička k narozeninám první dva díly Letopisů Narnie od C. S. Lewise. Četla jsem je opakovaně a moc se mi líbily. Na přebalu bylo napsáno, že existuje ještě pět dalších dílů, ale v žádném obchodě jsem je nikdy neviděla. Až v patnácti letech na skautské výpravě jsem načapala kamarádku, kterak si v posledním klidu čte další z dílů Letopisů Narnie! Dozvěděla jsem se, že jí knížku půjčil jeden kluk z našeho skautského střediska. Hned jsem za ním šla a prosila jsem ho, abych si mohla knížku půjčit po kamarádce. A když jsem se dozvěděla, že doma mají všechny díly, postupně jsem přečetla celou sérii. Konečně!
V té době jsem se o víru v Boha nijak zvlášť nezajímala. Jako skautka jsem věřila, že má smysl snažit se žít poctivě a pomáhat ostatním, ale to bylo tak všechno.
Narnie to změnila. Už od prvních stránek jsem si uvědomovala, že je na celé Narnii něco zvláštního, čeho jsem si dřív nevšimla. Jako kdyby to nebyla jen obyčejná fantasy pohádka, ale skutečný příběh, alegorie skutečného světa. Začalo mi docházet, že lev Aslan, který je průvodcem dětských hrdinů z Narnie, skutečně existuje. Že i nad mým životem s láskou bdí někdo, kdo jej směřuje, kdo promlouvá k mému svědomí a dává smysl tomu, co dělám. Dodnes to nechápu, ale Pán Bůh si ke mně zkrátka našel cestu prostřednictvím mé čtenářské vášně a lásce k fantasy. Jak se to stalo?
Četba Narnie ve mně vzbuzovala hluboký pokoj, radost, pocit, že nejsem sama, že je tu se mnou stále někdo, kdo volá „Já jsem!“ a „Pojď za mnou!“ Tyto nadpřirozené momenty, dnes bych řekla Boží doteky, na mě natolik zapůsobily, že jsem se chtěla dozvědět víc. Začala jsem zpovídat onoho skautského kamaráda, co mi knížky zapůjčil, protože jsme o něm věděli, že se nedávno stal křesťanem. Zajímalo mě proč. Ochotně se mnou hovořil o své víře a vyložil mi evangelium. Příběh o Boží lásce k lidem, o lidské vině a Kristově oběti se mi spojil jak s Narnií, tak se skautskými hodnotami, které dosud představovaly moje jediné „vyznání víry“.
Jednotlivé střípky do sebe najednou zapadly a já uvěřila, že Bůh skutečně existuje, že křesťanství je pravdivé, že Ježíš Kristus zemřel i za moje hříchy a že bez Božího odpuštění a bez vztahu s Bohem se v životě neobejdu.
A tak jsem v červnu 2003 na skalce nad oddílovým tábořištěm vyznala Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a stala se křesťankou. Začala jsem navštěvovat brněnský sbor Apoštolské církve, kam chodil můj skautský kamarád a kde působí i Lenka Malinová z Rádia 7.
A ta do mě od roku 2006 hučela, jestli bych to nechtěla v rádiu zkusit, že mám vyřídilku a že by mi to mohlo jít. A já jsem dlouho odolávala, ostatně měla jsem zájmů dost – většinu mého volného času vyplňoval skauting a církevní aktivity. Bod obratu přišel v červnu 2007, na závěrečném setkání mládeže.
Zde byla řeč o tom, že nemáme sedět s rukama v klíně a čekat na výslovné pokyny „shůry“, ale máme se věnovat službě, která se nám nabízí a kterou je potřeba dělat tady a teď – jedině tak objevíme, jaká obdarování od Pána Boha máme a jak je můžeme co nejlépe využít pro budování Jeho království. Uvědomila jsem si, že moderátorská služba v Rádiu 7 je zrovna taková příležitost. V srpnu 2007 jsem poprvé seděla za mikrofonem.
Začátky byly náročné (styděla jsem se mluvit do mikrofonu a neměla jsem ráda, jak zní můj hlas ze záznamu), ale bavilo mě to a práci za mikrofonem jsem si časem zamilovala. Byla jsem ráda, že můžu být užitečná a svou malou troškou do mlýna přispívat k tak skvělému projektu, jakým Rádio 7 je. Fascinovala mě jednota, s jakou fungoval rádiový tým, navzdory tomu, z kolika různých denominací jeho členové pocházejí. A když moje osobní víra procházela zmatky duchovního i tělesného dospívání, díky službě v rádiu jsem nikdy neztratila kontakt s církví a prošla těmito zmatky bez úhony. Moderátorské službě jsem se (zhruba s roční pauzou) věnovala pravidelně jednou týdně do konce roku 2016. Během té doby jsem čtyři roky vedla skautský oddíl, vystudovala právnickou fakultu, šťastně se vdala a získala profesní zkušenosti v advokacii a v justici. S mým mužem, také skautem (ale jiným, než je ten v úvodním příběhu) jsme se v roce 2014 stali členy brněnského sboru BJB. Ačkoli většinu mého času nyní vyplňuje péče o dvě malé děti, služba v Rádiu 7 zůstává v mém srdci i v modlitbách a těším se, až mi zase okolnosti umožní zasednout ve studiu a rozsvítit ono červené světýlko **„on air“**.

Hana Weignerová

**Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.
V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz**

Počuť a konať

„... hneď nechali siete a nasledovali ho“ (Mt 4, 20).
Nebolo by dobre niekedy urobiť podobne? Opustiť svoje siete a ísť za Ním. Možno si ani neuvedomujeme, ako sme pripútaní k svojim sieťam. Sociálnym, pracovným, ale aj náboženským. Možno si vieme všetko ospravedlniť. Pracovať musím, na facebooku zdieľam evanjelium, v nedeľu som v spoločenstve, kde som navyše aj aktívny. Idem však za Pánom Ježišom? Robím naozaj to, čo chce On, alebo napĺňam svoje vlastné predstavy o službe Bohu? Som presvedčený, že ak sa úplne odovzdáme Bohu, On nás neraz odvolá od našich sietí: „Zanechaj teraz svoju prácu, facebook, spoločenstvo, a poď za mnou. Čakám ťa v tvojom blížnom, v tvojom bratovi či sestre, ktorý naliehavo potrebuje pomoc.“ Ak sme prijali Pána Ježiša do svojho srdca a On nás svojím Duchom vedie, vtedy musíme vidieť to, čo vidí On. Potreby iných. *„A nemocný človek mu odpovedal: Pane, nemám človeka, ktorý by...“* (J 5, 7). Môže sa však stať aj to, že keď kráčame za svojimi „povinnosťami“ a držíme sa svojich sietí, nepočujeme Božie volanie. *„... šiel tou cestou kňaz, ktorý ho síce videl, no obišiel“* (L 10, 31). Urobím si čas počuť Boha a konať, ako On chce?

Ľ. Dodek

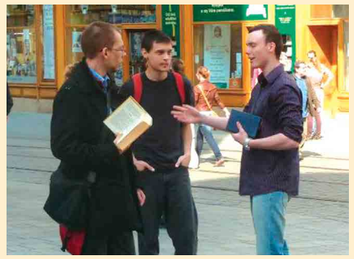

Čo oživuje lásku

Otázky vzťahov k opačnému pohlaviu sú veľmi živé a odjakživa hýbu celým ľudstvom. Vyspelosť kultúry spoločnosti závisí od toho, aké postoje v tejto oblasti prevládajú.
To najdôležitejšie je **náš vzťah s Bohom,** pretože bez neho by chýbal základ pre život aj jeho zmysel. Hneď za tým nasledujú naše vzájomné vzťahy. Vzťahy úprimnej čistej lásky, po akej túži každé ľudské srdce. **Láska** dvoch mladých ľudí je ospevovaná piesňami, básňami a **patrí k najobľúbenejším témam. Ale prečo tá láska často nevydrží?**
Prečo sa neraz kdesi stráca a mizne do nenávratna? Najnovšie vedecké výskumy v oblasti spoločenských vied zistili, že láskyplné vzťahy sú založené na troch pilieroch, z ktorých ani jeden nesmie byť zanedbaný, pretože to by lásku zničilo. **Sú to pravda, spravodlivosť a milosť**. Aby láska pretrvala, je potrebné tieto tri zložky chrániť, upevňovať, rozvíjať a udržiavať v rovnováhe (Ch. Schwartz). V každom milostnom vzťahu je nevyhnutne potrebná pravdivosť, vernosť, stálosť, lebo inak by nevznikla vzájomná dôvera, ktorá spája. Výsledkom spravodlivosti je bezpečné prostredie. Tým, že milosrdenstvo pomáha odpúšťať chyby, zlyhania a previnenia, vytvárajú sa priaznivé podmienky pre obnovenie vzťahov a oživenie vzájomnej lásky. V čase môjho dospievania a mladosti, ešte za komunizmu, sa sem-tam objavili medzi nami malé kresťanské brožúrky zo zahraničia a občas aj nejaká knižočka o vzťahoch medzi chlapcami a dievčatami. Takáto literatúra spolu s radami starších kresťanov a vyučovaním v zbore mi boli dobrou pomocou pre život. Božie slovo som bral vážne, a keď som sa zamiloval do veriaceho dievčaťa, zaujímalo ma, či aj ona takto pristupuje k životu. Potom sme mohli postaviť na tejto skale Božieho slova aj domček nášho manželstva, v ktorom smieme bývať z Božej milosti už štyridsiaty prvý rok. Tento čas patrí k najkrajším rokom môjho života.
Božie prikázania sme vnímali a vnímame aj teraz **ako kritériá, podľa ktorých je možné spoľahlivo rozpoznávať „zrno od plevy“, dobré od zlého, užitočné od škodlivého, hodnotné od bezcenného...**
Tak vnímame, že napríklad prikázanie „Nezabiješ!“ chráni život pred všetkým, čo mu akokoľvek ubližuje – aj pred zlými slovami. Prikázanie „Nezosmilníš!“ chráni zase kvalitu života pred všetkým, čo ju znižuje, rozkladá a ničí. Tieto hodnoty sú neviditeľné, ale závisia od viditeľných podnetov, ktorými môžu byť ďalšie ženy alebo muži v našom okolí. Nebezpečenstvo spočíva v tom, že sú to vplyvy, ktoré pôsobia väčšinou príjemne, lákavo, sladko, ale ich koniec býva horký a bolestivý. Ak chceme chrániť svoju životnú lásku, je dôležité, aby sme pre takéto podnety nevytvárali podmienky, vyhýbali sa im, ale na druhej strane ich ani sami nijako nevysielali a nevzbudzovali v iných. Napríklad svojím oblečením alebo správaním. Je to cesta proti prúdu správania sa väčšiny. Známe porekadlo však hovorí, že zdravé ryby plávajú aj proti prúdu, iba mŕtve sa nechajú prúdom unášať.
Našou úlohou je pripravovať priaznivé podmienky pre vzájomné vzťahy, ale **v konečnom dôsledku je to Svätý Duch, ktorý svojou mocou uzdravuje naše vzťahy, oživuje lásku a dáva zasiatemu semenu vzrast**. Krása života a jeho plnosť nespočíva v napĺňaní telesných túžob. Je niekde celkom inde. Je v tom, keď sa nám darí napĺňať svoje životné poslanie. Žijeme v spoločnosti, kde vzťah k Bohu nie je dobrý, kde chýba pravda, spravodlivosť, ochota vzájomne si odpúšťať. Namiesto toho je tu bezbrehá tolerancia aj k veciam a myšlienkam, ktoré škodia životu a ničia jeho kvalitu, ktorou je pravá čistá nefalšovaná láska. Chýbajú aj spoľahlivé kritériá pre to, čo je dobré a čo zlé.
Je to ako so spojenými nádobami. **To, čo sa deje v neviditeľnej oblasti vzťahov, sa viditeľne prejavuje aj vo všetkých iných oblastiach života.** Napríklad aj v kvalite nášho hospodárstva, v kvalite výroby, plánovania, v spôsoboch, ako sú využívané technické vymoženosti, ako aj v tom, kam celá naša spoločnosť smeruje. Či sa rozvíja, alebo upadá...
Našou úlohou je vstúpiť do medzier a s Božou pomocou dopĺňať to, čo najviac chýba, aby sme tak prispeli k vyváženosti a ozdraveniu vo vzťahoch a oživeniu lásky v našich manželstvách, rodinách aj spoločnosti.

Ľubomír Počai

Ten, kdo dá vzrůst

V sobotu 25. 5. 2019 jsme **ve sboru BJB v Aši opět pořádali Legopárty**. Ráno jsme rozdělili stavitele ve věku 6–12 let do pracovních čet a vysvětlili si důležitost stavebního povolení, než se vůbec do stavby Legoměsta vrhneme.
Dopoledne tedy děti plnily disciplíny, aby potřebné stavební povolení získaly. I letos si užily jízdu s kolečkem – s opravdovým i dětským – a to skutečně s cílem dovézt si z obchodu potřebný materiál a nářadí. Ty ale nepořizovaly za peníze, ale za znalosti. V obchodě musely uhodnout, co je to za nářadí nebo stavební stroj. Kdo neuhodl, odjížděl s prázdnou. Z pořízených materiálů a s pomocí stavbyvedoucích děti montovaly ohrádníky na stoly, stavěly dřevěný domeček, nebo si na památku odlily mističku ze sádry.
Po návštěvě závodní kantýny (statečně zastoupené našimi diakonkami) ještě proběhlo školení pracovních čet.
Na základě textu z Bible, 1K 3, 12–14 jsme si ukázali na důležitost kvality stavebního materiálu. Smontovaný domek ze dřeva a předpřipravený domek z drahých kamenů jsme skutečně prověřili ohněm.
Na biblickém příkladu v praxi jsme dětem ukázali, že vždycky mají v životě volbu. Buď stavět svůj domek – svůj život – z materiálů, které odolají zkoušce ohněm – životní zkoušce, anebo z materiálů, které jí podlehnou a neobstojí.
Na otázku, ze kterých materiálů chtějí svůj život stavět, všechny volaly, že z (drahých) kamenů. Vysvětlila jsem, že těmi drahými kameny, tím kvalitním materiálem pro stavbu našeho odolného života **je osobní vztah s Bohem**.
Mezi 40 staviteli bylo mnoho nových dětí z města. Mnohé tak na půdě sboru stály poprvé, slyšely text z Bible poprvé a možná se vůbec poprvé setkaly s lidmi věřícími v jediného živého Boha, Hospodina.
Odpoledne už se dočkaly zhruba sedmi obrovských krabic Lego kostiček a dalších doplňků a součástek. Týmy dostaly konkrétní zadání postavit například školu, poštu, autoopravnu, radnici, rodinný dům

nebo dětské hřiště. Vedle zadaných projektů samozřejmě stavěly, co fantazie dovolila, a tak nám ve městě stála řada raketoplánů

a přepravníků, nebo raketová laboratoř, letouny, ale i Eiffelovka.
Ke kolaudaci staveb jsme v podvečer přizvali jejich rodiče. Během závěrečné kolaudace děti rodičům zazpívaly písničku o dvou stavitelích, dostaly svá stavební povolení, sádrové mističky a malý dárek na památku. Pro rodiče jsme zrekapitulovali průběh dne, pozvali je na další sborové akce a samozřejmě k focení se s výtvory jejich malých stavitelů.
Děkujeme Dětské misii za zapůjčení Lega, vláčku i know how a manželům Brahovým za jejich službu v regionu. Modlíme se, aby Legopárty zanechala v celých rodinách pozitivní dojem. Ne kvůli zážitku nebo atmosféře, ale na základě bezpodmínečného přijetí, se kterým jsme ke každému přistupovali. A možná i touhu být v takovém společenství a poznat, odkud se ten přístup bere. My jsme zaseli a čekáme na Boha, že dá vzrůst.

Aneta Jindrová, BJB Aš

Nesesmilníš (Nezcizoložíš)

Většinou víme, co si pod tímto slovem představit.
Hebrejský kořen *‚znh'* označuje mimomanželský pohlavní styk a často i jiné pohlavní nezřízenosti. Slovo souviselo mimo jiné s kultickou prostitucí okolních národů. Navíc se nemusí týkat jen mezilidských manželských vztahů. Jako cizoložník, či smilník bývá označen nejen člověk, který přestupuje manželskou smlouvu, ale zároveň také ti, kteří v čemkoli opouštějí Boží smlouvu. (Třeba: *Jr 3, 8–9; Ez 16, 32; Ř 2, 22...*)
Novozákonní řecké slovo *porneia* (= původně prostituce) nás nenechá ani dnes na pochybách o rozsahu tohoto přikázání. Ježíš sám to připomínal: *„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.' Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Mt 5, 27–28).*
Pokud necítíme problém s tímto přikázáním v jeho povrchní verzi, tak po tomto prohloubení už nejspíš ano.
V dnešní době na nás dotírá pokušení ze všech stran, ale ani dřív to nebylo lepší. Celá historie lidstva je prodchnuta sexuální nečistotou, kultickou prostitucí a s tím spojenými nástrahami. Někdo se celou dobu velmi snaží nám to zařídit tak, že nebudeme mít čas, chuť a ani možnost setrvat ve spojení se svým Stvořitelem, nebo se k Němu vrátit. Všechny pohanské modlářské kulty (tak často spojené se smilstvem), plodivé síly země, slunce, měsíce... a rovněž všecka ta orientace na člověka samotného s planým slibem ‚budete jako bohové' mají stejný cíl. Platí to v dnešní době stejně jako v dobách Starého či Nového zákona. Apoštol Pavel psal křesťanům v Efezu: *Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristově a Božím (Ef 5, 5).* To je pádný důvod, proč slovu *„nezcizoložíš“* věnovat velkou pozornost. Jenže chtění často nestačí. Sami si tak nanejvýš můžeme postěžovat na uvolněné mravy a snadno ovíjející nás hřích. Platí: *„Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Ř 7, 24–25).*
Ano, s Bohem máme šanci. Skrze oběť Božího syna, *„jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění“ (Ř 4, 25).*
V první řadě je užitečné utéci od zdroje pokušení. Apoštol Pavel nabádal Korintské, aby *utíkali před smilstvem (1K 6, 18).* Korint byl nechvalně proslavený kultickou prostitucí. Šlo o to, zbytečně se nevystavovat pokušení. I malý oheň dokáže zapálit velký les. Raději se vyhnout místům s tím spojeným, ať už se jedná o chrámy, ulice, dnes i knihy, filmy, webové stránky či hry. Pavel neměl na mysli utéci z města do pouště, ani úplně ze světa. Nejde také o zbabělé schovávání a útěk. To by nebylo obrazem svobody, kterou nám vydobyl Kristus. Jde ale o to, nebojovat s nepřítelem jeho zbraněmi a na jeho území. Nepodceňujme hřích a jeho ničivou moc. Náš protivník je silný a vychytralý. Je připodobňován ke lvu řvoucímu *(1 Pt 5, 8).*
A tomu by se málokdo z nás chtěl ocitnout tváří v tvář, jen s nehty na rukou a slabými zuby. Lvu tyto zbraně stačí. Jak se mu vzepřít, aby od nás utekl?
Svou sílu musíme hledat u Pána v převaze jeho moci. Obléci celou Boží zbroj, abychom byli schopni se vzepřít, všechno vykonat a zůstat stát *(Ef 6, 10–17).*
Přijmout všecky ochranné prvky – pás, pancíř, obuv, štít, přilbu a do ruky vzít a používat meč Ducha, jímž je Boží slovo. Celou darovanou Boží zbroj, celé spasení: Pravdu, spravedlnost, poslušnost, víru, vykoupení. A k tomu se chopit meče Božího slova, které je ostřejší než jakýkoli jiný meč a nic mu neodolá. Boží slovo ve spojení s Božím Duchem má nepředstavitelnou moc. Vždyť *„Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechen jejich zástup (Ž 33, 6). „Božím výrokem byly uspořádány světy (Žd 11, 3),* prostě na počátku všeho bylo Boží slovo.
Máme před očima mocné Boží slovo, které říká: *„Nezcizoložíš.“* Při hlubokém obecenství s Bohem je Bůh sám garantem toho, co je Jeho vůlí. Boží slovo, které vyšlo z Božích úst, koná. Má moc nevrátit se s prázdnou, nýbrž vykonat to, co si Bůh přeje, k čemu je posílá *(Iz 55, 11).*
Platí to pro „nezcizoložíš“, platí to i o ostatních slovech desatera a také o všech dalších Božích výrocích. Tak již nemáme deset nařízení nebo omezení, ale deset mocných slov, schopných změnit člověka. Máme deset svobod. Ale dejme si pozor. *Tu svobodu nám vydobyl Kristus. „Stůjte proto pevně a nedejte na sebe znovu vložit otrocké jho“ (Ga 5, 1).*
Co říci závěrem? Krásně to vyjádřil apoštol Jakub, bratr Páně ve svém listu: *„Proto odložte veškerou nečistotu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc zachránit vaše duše. Buďte však těmi, kdo slovo činí, nebuďte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, kdo se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahoslavený ve svém jednání (Jk 1, 21–25).*
Nehleďme na své schopnosti, svou přirozenost či tvář, zahleďme se ve víře do dokonalého zákona svobody, mocného Božího Slova a vytrvejme. Ono má moc vykonat to, k čemu je poslané. Nesesmilníš.

Ondřej Valenta

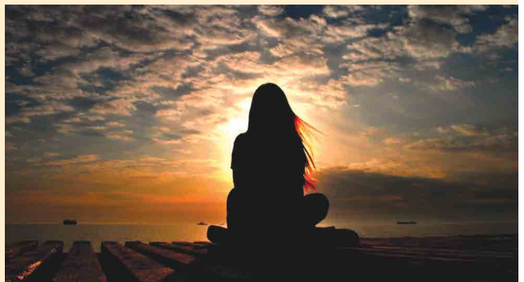

Lešení našeho života

Byla docela obyčejná neděle jako každá jiná a my - myslím naše rodina, přicházela průjezdem, kterým musíme projít na dvůr před naši modlitebnu. Něco nezvyklého mi vstoupilo do cesty! Co to je?...
Opravují nám tady sousední dům! Jaké krásné a vysoké lešení nám tady vyrostlo! Bylo úplně nové a zakryté zelenou textilií. Jak krásně to mají připraveno! Je to pro ochranu a bezpečí dělníků. Lešení mělo mnoho plošin, po kterých mohli zedníci bezpečně chodit. I když tam v té chvíli nikdo nebyl, moje fantazie si představovala, jak tam pracují a chodí. Každé podlaží mělo svůj žebříček, po němž mohli vylézat až na nejvyšší patro. Moc se mi to líbilo. Zajímavé bylo, že jsem si vůbec neříkala, kdo nám to tady postavil..., překáží to... nebo něco podobného, prostě negativního! Najednou jsem měla v myšlenkách z tohoto lešení takové malé kázání. Říkáte si kázání? A z lešení? Je to skutečně tak! Pán Bůh má pro nás v životě připravené takové nějaké stupínky a záleží na nás, jestli na ně chceme vstoupit. Do každého podlaží nám připravil žebříček, po kterém můžeme stoupat vzhůru. Nepřipadáte si tak nějak někdy ve vašem životě? Je ale nutné vždy projít celou tou plošinou, protože tyto žebříčky byly vždycky na jedné a druhé straně, prostě se střídaly v mezipodlažích. Po vykonání určitého úkolu můžeme jít dál a výš... Můj Pán mne čeká až nahoře!... Ve kterém poschodí právě jsem?... Nevím, ale určitě jsem někde na cestě. Největší radost mám z toho, že pro mne všechno tak dokonale připravil, dal mi žebříček...! Vůbec nevím, jak bych přelézala na vyšší patro, kdyby tam nebyl!
Ta látka, kterou bylo celé lešení tak pečlivě omotáno a napnutě zajištěno, mi připomíná Tvoji lásku, Pane. Mohu ji cítit ve svém životě. Přesně takto mne objímá, chrání a miluje... To je ale vysoko! 13 podlaží! Nechtěla bych spadnout dolů... nejsem zedník, nemusím tam... Jistě není dobré dívat se dolů!

Zedníci prostě pracují a nepřemýšlejí nad tím, jak jsou vysoko. Já bych možná dostala strach, ale oni na něj určitě při práci nemyslí. Musí dům opravit a dostat se až nahoru... Také bych měla usilovat o vrchol! I náš život má podobnou formu nějakého postupu nebo chcete-li výstupu.
Opravdu úžasně a radostně se jde tomu, kdo ví, že na něho na konci cesty čeká... „Ten,“... který ho miluje! Však On celou cestu připravuje a zaštítil ji svou péčí a láskou. Tak, jak nám říká Bible: „Všechnu svoji starost svěřte jemu, vždyť jemu na vás záleží“ (1Pt 5, 7).

Dana Jersáková

Pohlavní hřích - a jak po něm začít znovu?

„**Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti“ (1 J, 1, 9).**
Boží standardy se nikdy nemění. Předmanželský pohlavní styk, spolužití bez předchozího uzavření sňatku, cizoložství - nevěra, jíž se dopustíš ve svém manželství - to vše je pro Boha nepřijatelné. Tak tomu bylo vždy a také vždycky bude. Pokud ses však některým z těchto hříchů provinil, tvůj životní příběh tím nekončí. Bůh ti dává šanci se očistit a začít znovu. ***Jak na to?***
Kaj se. Kát se znamená „změnit svou mysl“. Můžeš říci: „Bože, měl jsi pravdu. Jednal jsem špatně. To, čeho jsem se dopustil, byl hřích.“ Nesmíš shledávat pro svůj hřích rozumová zdůvodnění nebo jej omlouvat. A víš, co je nejdůležitější? Udělat to okamžitě. Skoncuj s tím hned teď, uprostřed aféry.
Přijmi odpuštění. Bůh čeká na to, aby ti mohl odpustit, očistit tě a obnovit. Zbaví tě hanby, lítosti - skrytých zranění a trápení, jež ti hřích způsobil. Nemusíš si je přenášet do nového života a dalšího vztahu. Bůh chce, abys začal znova, v čistotě a lépe. A má pro tebe dobrou zprávu: když ti odpustil On, můžeš sám sobě odpustit i ty.
Zaměř svou vášeň novým směrem. Rozhodni se žít ode dneška v mravní čistotě podle Božích měřítek. To jest - stýkej se pohlavně pouze s osobou, s níž jsi spjat manželským svazkem.
Denně vyhledávej Boží pomoc. Svěř (pokud jsi to dosud neudělal) svůj život Kristu. Pros jej, aby ti pomáhal ovládat svůj pohlavní pud; ten tě totiž - popustíš-li mu otěže - může zničit. Nedovol mu to! Jak to dopadne, záleží na tobě.
Rady a otázky k zamyšlení:

- Dopustil ses v minulosti pohlavního hříchu, který jsi dosud nevyznal? Projdi všechny výše uvedené kroky - a již dnešní den pro tebe může být novým začátkem.
- Čím se tě dnešní kultura snaží přesvědčit, že pravda je proměnlivá záležitost?
- Proč je důležité, aby sis pocit hanby nebo lítosti nepřenášel do budoucího vztahu?

Rick Waren

Nenechávaj si Ho pre seba

Je ešte iba deväť hodín ráno a ja mám príležitosť napísať skúsenosť dnešného dňa. Ráno pred odchodom do práce sme sa spolu s Lydkou chytili za ruky, modlili sme sa a odovzdali sme svoje životy do Božích rúk. Cestou do práce som prosil Pána Ježiša, aby tam šiel so mnou a bol prítomný svojím Duchom. A On šiel. Je predsa verný Slovu, ktoré nám zasľúbil: *„A ja budem prosiť Otca, a dá vám iného Radcu, aby bol s vami až naveky“* (J 14, 16). Prišla pani s bolesťou v srdci. Umrela jej blízka osoba. Hovorila, že nevie, či si má dať tabletky na upokojenie. Povedal som jej aj o inej možnosti. Príď k Tomu, ktorý je darcom pokoja, ktorý vie, čo je to smrť. On prežil takúto bolesť a vie, čo prežívame, cíti s nami. Po modlitbe s úžasnou vďačnosťou, s Božím pokojom, aj keď so slzami v očiach, odišla. Neoberajme ľudí, ktorí to potrebujú, o možnosť stretnúť Boha! On prebýva v nás. Neskrývajme Ho. Ľudia potrebujú počuť dobrú správu o Bohu a o Ježišovi Kristovi.

Ľ. Dodek

Odvážná žena

„Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy“ (J 12, 3).

Krátce před Ježíšovým ukřižováním vešla Marie do místnosti, kde seděl uprostřed svých učedníků a jiných mužů Ježíš.
Měla rozpuštěné vlasy. Dovedu si představit, že hovor mužů při jejím vstupu překvapením ustal a Marie musela sebrat hodně odvahy k dalšímu kroku, který byl podle některých přítomných také dosti troufalý.
Přistoupila k Ježíši, vylila Mu na nohy sklenničku drahé vůně a otírala Jeho nohy svými vlasy. Tímto činem obětovala nejen svoje celoživotní úspory, ale i svoji pověst.
V kultuře prvního století Středního východu ženy nikdy nenosily na veřejnosti rozpuštěné vlasy. Marie byla ochotná vystavit se kvůli uctívání Ježíše hanbě.
Někteří z nás možná pociťují tlak vypadat ve sboru dokonale, aby si o nich lidé mysleli, že jsou bez chyb. Snaží se, aby se ani „vlásek nezkřivil“.
Zdravé společenství je však místem, kde můžeme bez obav „rozpustit svoje vlasy“. Kde můžeme odkrýt svoje slabosti, abychom nabrali sílu. Kde nemusíme skrývat chyby, abychom vypadali silní. Pravé uctívání se neřídí tím, co si o nás druzí myslí. Uctívání neznamená předstírat, že se nic neděje.
Pokud se bojím rozpustit vlasy, možná je drží sepnuté můj hřích. Jeden bratr kazatel nám ve sboru často připomínal verš:
„Bože, zkoumej mě, Ty znáš mé srdce, zkoušej mě, Ty znáš můj neklid, hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě veď“ (Ž 139, 23–24).

Na základě denního čtení zpracovala Marie Horáčková

Spomíname

Zaspomínajme na bratov kazateľov, priekopníkov a zvestovateľov radostnej zvesti, ktorí vyorávali prvé brázdy evanjelia v Čechách, na Morave a na Slovensku v minulom storočí. Splníme tak Božiu výzvu tlmočenú autorom Listu Hebrejom: „Pamätajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo...“ (Hb 13, 7). V tomto roku si pripomíname narodenie štyroch bratov kazateľov (zoradené podľa dátumu narodenia).

Vaculík Karel (6. 1. 1879 – 11. 6. 1958). Životnú cestu brata kazateľa sme si pripomenuli pri výročí úmrtia – pozri Rozsievač 09/2018. Tento rok si pripomíname 140. výročie jeho narodenia.

Dvořák Josef (12. 3. 1889 – 6. 5. 1973). Narodil sa v Sádku u Poličky vo veľmi chudobnej, ale zbožnej katolíckej rodine. Kvôli chudobe slúžil už ako sedemročný u sedliaka. V osemnástich rokoch začal pracovať v tkáčovni. Veľká bieda rodiny vyvolávala v ňom vzburu proti Bohu a pocit beznádeje a zúfalstva. Vďaka spolupracovníkovi sa dostal do brnianskeho baptistického zboru, čím nastal zásadný prelom v jeho živote a vo veku 22 rokov odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi. Stal sa horlivým misijným pracovníkom, ale po vypuknutí 1. svetovej vojny musel narukovať. Po návrate domov v roku 1919 absolvoval teologický kurz a stal sa pomocným kazateľom v Brne. Od roku 1921 slúžil ako kazateľ v Lipovej na Drahanskej vysočine a od roku 1925 v Ostrave. V roku 1929 bol zvolený za celoštátneho predsedu BJB v Československu. V roku 1946 nastúpil kazateľskú službu v Kroměříži a po roku v zbore Vsetín-Rokytnice, kde slúžil až do roku 1958, keď odišiel na dôchodok. Aj vo svojom vysokom veku stále slúžil Božím slovom a misijne pracoval. Rád a často navštevoval aj slovenské zbory. Bol to verný a poctivý pracovník na Božej vinici. Patril k priekopníkom a zakladateľom práce v našej Jednote.

Hovorka Jozef (24. 10. 1889 – 10. 4. 1979). Narodil sa v poľskom Zelove v exulantskej rodine. V roku 1916 odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi. Navštevoval obchodnú školu a potom pracoval v tlačiarni. V roku 1921 sa mu dostal do ruky časopis Rozsievač, kde sa dozvedel o založení baptistického teologického seminára v Prahe. Ilegálne prekročil československo-poľské hranice, prihlásil sa na štúdium v seminári, ktoré ukončil v roku 1925 a zároveň maturoval na gymnáziu. Medzitým sa oženil a rodina sa rozrástla na šesť členov. V roku 1926 prijal miesto kazateľa v zbore BJB Bratislava. Zbor bol početne malý, nemohol kazateľskú rodinu finančne podporovať, tak brat kazateľ prijal civilné zamestnanie na Generálnom finančnom úrade v Bratislave s podmienkou, že vyštuduje právnickú fakultu. Štúdium úspešne ukončil v roku 1930. Po rôznych životných peripetiách sa v roku 1939 odsťahoval aj s rodinou do Olomouca. V roku 1961 odišiel do dôchodku. Ani pribúdajúce roky mu neubrali z jeho horlivosti a zápalu pre evanjelizáciu a históriu. Pán ho odvolal v roku 1979 uprostred rozrobenej práce na histórii BJB v Čechách. Tento rok si pripomíname dve výročia brata kazateľa Jozefa Hovorku – 120. výročie narodenia a 40. výročie úmrtia.

Čermák Václav (28. 10. 1899 – 28. 2. 1978). Narodil sa v Červeném Újezdu u Kladna v početnej robotníckej rodine. Svoju životnú dráhu začal ako robotník. V roku 1921 sa v Chrudimi stretol s veriacimi ľuďmi a po čase odporu a váhania prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa. V roku 1932 ukončil štúdium na Baptistickom bohosloveckom seminári v Prahe. Kazateľskú prax vykonával v zbore na Vinohradoch a od roku 1934 sa stal kazateľom v Klenovci, kde pôsobil do roku 1945. Tam rozvinul bohatú misijnú prácu. Svojou pokorou a vrúcnou vierou, ale aj manuálnou zručnosťou a ochotou pomôcť si otváral dvere domácností, a zároveň aj srdcia ľudí pre prijatie evanjelia. V roku 1946 – 1968 bol kazateľom v Lučenci, odkiaľ odišiel na dôchodok a odsťahoval sa do Čiech. Keďže v tom období nebol v Žatci kazateľ, brat kazateľ Čermák prijal ako dôchodca službu v tomto zbore na ďalších sedem rokov. Jeho požehnaný život skončil po trojročnej ťažkej chorobe v roku 1978. Tento rok si pripomíname 120. výročie jeho narodenia.

Spomíname na bratov kazateľov, ktorí majú okrúhle výročie ukončenia pozemskej púte.

Králíček Václav (5. 4. 1866 – 13. 2. 1929). Narodil sa v Tismicích u Českého Brodu. Vyštudoval akademické gymnázium v Prahe. V roku 1886 prežil duchovné znovuzrodenie, dal sa pokrstiť, stal sa členom zboru v Prahe na Vinohradoch a hneď sa zapojil do misijnej práce. Vyštudoval Baptistický teologický seminár v Hamburgu. V rokoch 1895 – 1897 slúžil ako druhý kazateľ na Vinohradoch a ďalšie dva roky ako kazateľ misijnej stanice v Roudnici nad Labem. Keďže dostal pozvanie k službe kazateľa v Chicagu, službu prijal. Po jedenástich rokoch pôsobenia v zahraničí sa v roku 1911 vrátil späť do vlasti za kazateľa brnianskeho zboru. Pracoval a slúžil na rôznych frontoch. Veľký podiel mal na získaní nezávislosti počas 1. svetovej vojny. V roku 1925 ukončil kazateľskú dráhu a vstúpil do služieb prezidenta T. G. Masaryka ako osobný poradca. Ďalšie roky naplnil neúnavnou evanjelizačnou, osvetovou a literárnou činnosťou. Pán si ho povolal k sebe uprostred najusilovnejšej práce vo veku 63 rokov. Stopy jeho bohatej evanjelizačnej a osvetovej činnosti možno nájsť v živote českých a väčšiny slovenských zborov tej doby.

Meereis Augustín (...11. 1847 – 8. 10. 1929). Narodil sa v Dubne na Volyni. Keď mal desať rokov, obaja rodičia zomreli pri epidémii a Augustína sa ujal otcov priateľ. Ako šestnásťročný uveril a bol pokrstený na vyznanie svojej viery. V roku 1872 sa stal kolportérom viedenskej Biblickej spoločnosti. Chodil po celom Rakúsko-Uhorsku a predával Biblie. V roku 1879 ho povolali za baptistického kazateľa do Viedne. Päť rokov bol nielen kazateľom, ale aj misionárom pre celé Rakúsko a Čechy. Popritom študoval na Baptistickom teologickom seminári v Hamburgu ako jeden z prvých študentov. V roku 1884 sa ujal kazateľskej práce v poľskom Žarardove, kde pôsobil do roku 1888. Potom začala pre brata Meereisa nová etapa práce v Horných Uhrách – neskôr Slovensko. V polovici roku 1888 sa stal kazateľom novovzniknutého zboru Kežmarok-Vavrišovo. Bol vlastne jediný kazateľ na začiatku baptistickej misie na Slovensku. Okrem vlastného zboru a jeho staníc na Liptove založil zbor na Chvojnici. Na Slovensku pracoval do roku 1902, keď odišiel do poľského Zelova. Po štyroch rokoch ukončil prácu kazateľa a odišiel za dcérami do USA, kde tiež pracoval ako misionár a kazateľ v slovenskom baptistickom zbore v Pensylvánii. Pán ho pozval do večného domova vo veku 82 rokov. Tento rok si pripomíname 90 rokov od jeho úmrtia. Brat kazateľ Meereis patril k priekopníkom baptistickej práce v Čechách a ešte vo väčšom rozsahu na Slovensku.

Marko Michal (26. 10. 1880 – 15. 10.1959). Narodil sa vo Vrbici, teraz časť L. Mikuláša. Pre vieru v Pána Ježiša musel odísť z domu a v budapeštianskom zbore sa dal pokrstiť. Keď matka videla, že jej prehováranie je zbytočné, napísala mu, aby sa vrátil domov. Po príchode do L. Mikuláša sa hneď zapojil do zborovej práce a v rokoch 1903 – 1908 tam bol kazateľom. Potom odišiel na tri roky za kazateľa do poľského Zelova, no vrátil sa a bol kazateľom rimavsko-muránskeho zboru. V roku 1918 sa presťahoval so sedemčlennou rodinou do Petrovca na Dolnú zem, kde pracoval ako kazateľ v slovenskom baptistickom zbore. Vrátil sa v roku 1919 do oslobodenej vlasti, do Lučenca, kde bol kazateľom desať rokov. Okrem práce v zbore chodil po celej východnej časti Slovenska a slúžil bratom a sestrám. Ďalším pôsobiskom brata kazateľa Marka bol zbor Miloslavov.
No od roku 1932 častejšie odchádzal na misijné cesty na Podkarpatskú Rus a do Mukačeva. Vo veku 59 rokov sa znova ujíma ťažkej a zodpovednej práce v zbore L. Mikuláš, v redakcii Rozsievača a v Slovenskej jednote baptistov ako jej predseda. Posledné roky života ako dôchodca prežíval v Miloslavove. Tento rok si pripomíname 60 rokov od jeho odchodu na večnosť. Vďaka za obetavého a neúnavného pracovníka, ktorý s láskou a vytrvalosťou preorával kamennú pôdu sŕdc slovenského ľudu.

(Podrobný životopis bratov kazateľov možno nájsť v knihách Kazatelé Bratrské jednoty baptistů a Niesli svetlo evanjelia.)

Spracovala E. Pribulová

Bratr kazatel Jan Vychopeň oslavil 75. narozeniny

Narodil se 1. 8. 1944 ve Zlíně v baptistické rodině. Jeho rodiče Jan Vychopeň a Květoslava, roz. Tomanová, byli členy zlínského sboru BJB. Měli pět dětí, otec byl krejčovský dělník. Konec války a první poválečná léta ve Zlíně byla poznamenána nadšením a horlivostí pro Boží věci. I v rodině Vychopňových se konala shromáždění, zvláště mladých lidí.
V roce 1950 však došlo v rodině k duchovnímu rozkolu, kdy otec vystoupil ze sboru a jeho životní cesta se ubírala jiným směrem.
To mělo vliv i na Jana, který se také vzdálil od Boha. Teprve v roce 1963, když měl nastoupit základní vojenskou službu, jej Bůh zastavil a poprvé oslovil prostřednictvím jeho upřímně věřící maminky. Velmi významně byl také ovlivněn pěknými vzájemnými vztahy věřících lidí v Prešově, kde vojenskou službu vykonával. Tam se také seznámil se svou budoucí manželkou Matildou Vargovou a v roce 1965 se s ní oženil.
Mají spolu čtyři děti – Zuzanu (1966), Michaelu (1969), Jana (1970) a Annu (1974).
V roce 1968 byli oba hluboce zasaženi tragickým úmrtím dítěte Janovy sestry, což je v důsledku vedlo k přehodnocení jejich dosavadního života a přijetí Pána Ježíše jako Spasitele. Na vyznání víry byli oba 28. 10. 1968 pokřtění v kroměřížském sboru bratrem kazatelem Bohumilem Pallou. Aktivně se oba zapojili do práce zlínského sboru, zejména se zaměřili na obnovení práce mládeže. Od chvíle svého znovuzrození byl Jan veden i ke službě Slovem, kterou od roku 1974 vykonával ve zlínském sboru jako laický kazatel. Od

1. 10. 1977 se stal „plnočasovým“ kazatelem sboru BJB ve Vsetíně – Rokytnici. V jeho prvním sboru jej nečekala lehká práce. Musel se vyrovnávat s krizí, kterou v minulosti tento sbor prošel, obnovovat vztahy a budovat obecenství. Zároveň vzhledem k nové výstavbě města musel sbor uvolnit dosavadní modlitebnu a pozemek, na němž modlitebna stála, a začít budovat na jiném místě nový sborový dům a modlitebnu. Vedle této práce začal Jan Vychopeň studovat na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze. Studium však po dvou letech z důvodů velkého pracovního zatížení přerušil. Průběžně si však doplňoval teologické vzdělání tak, že v letech 1981-82 a pak ještě v letech 1986-87 absolvoval letní teologické kurzy (SITE) v mezinárodním baptistickém semináři ve švýcarském Rüschlikonu a v roce 1990 letní kurz mezinárodní baptistické akademie pro laické pracovníky (IBLA) v Budapešti.

Od 1. 9. 1985 vykonával bratr kazatelskou službu ve sboru BJB ve Vysokém Mýtě a od 1. 7. 1989 do září 1995 byl kazatelem sboru ve Vikýřovicích. Zde se stal také členem představenstva „Domova odpočinku ve stáří“ v Sobotíně – sociálního zařízení Diakonie Českobratrské církve evangelické. Od října 1995 do února 2006 byl bratr Jan Vychopeň kazatelem sboru BJB v Lovosicích. Pak odchází do důchodu a žije se svou manželkou na Valašsku a tak se po letech opět stává členem vsetínského sboru, kde začínal v 1977 svou kazatelskou službu. V roce 2008 se bratr ještě ujímá na čtyři roky práce řádného kazatele sboru ve Vsetíně. Hned počátek této jeho služby je ve znamení radostné události, kdy jím bylo pokřtěno na vyznání víry 6 lidí ze sboru a bratr Vychopeň na to s vděčností Pánu Bohu vzpomíná. V rámci BJB byl do roku 1998 předsedou historické komise BJB, v letech 2000-2004 byl předsedou komise duchovní služby BJB a od roku 2004 členem této komise. I po skončení služby kazatele ve Vsetíně v roce 2012 bratr Vychopeň nezůstal v nečinnosti, ale jak mu to jeho zdravotní stav dovoluje, podílí se na společné práci sboru, nadšeně zpívá v pěveckém sboru a občas pak vypomáhá se službou Slovem... a tak je tomu až dosud.

Sestavil Mirek Jersák spolu s J. Vychopňem

Spomienka

21. júna 2009, čiže pred desiatimi rokmi, sa na Krásnej Hôrke neďaleko Rožňavy uskutočnilo zvláštne stretnutie kresťanov zo Slovenska a z Maďarska. Bola tam totiž odhalená pamätná tabuľa Andreasovi Fischerovi, Božiemu služobníkovi, ktorý prišiel so zvesťou evanjelia na Spiš a na Gemer. Ako sme počuli, od svojho príchodu – asi v r. 1480, zvestoval ľudu, ale i vtedajšiemu „panstvu“, posolstvo o milosti a láske Pána Ježiša.
Mnoho obyčajných ľudí ho počúvalo so záujmom, ale šľachte sa to nepáčilo. Kapitán hradu Krásna Hôrka František Bebek, ktorý ho neľútostne prenasledoval, ho pravdepodob-

Foto: Milan Uhrin

ne v roku 1540 dal zhodiť z hradnej veže, pretože svedčil všade, kde prišiel, o spasení v Kristovi, a to sa hradnému kapitánovi nepáčilo... A Andreas pod hradom zomrel.
V tú nedeľu po skončení slávnosti prišli naši súrodenci v Kristu Juraj a Katka Kvačkovci z Bratislavy aj k nám. Prežili sme spolu krásny čas a my s Katkou sme sa spolu aj modlili.
Od Katky som dostala aj úryvok z knihy Koruna života, preloženú z maďarčiny zo životopisného románu o Andreasovi Fischerovi, ktorý napísal Ján Somogyi. Katka sa mi vtedy zdôverila, že sa v poslednom období cíti ako nalomená trstina a blikajúci knôt. Povedala mi niekoľko myšlienok, ktoré mi aj dnes, po desiatich rokoch rezonujú v mysli.
Katka už nie je medzi nami živými – Pán ju povolal do večnosti 14. 8. 2017, ale na niektoré slová som nezabudla, hoci sme sa už od tej pamätnej nedele dôverne nestretli, len raz – asi o rok som u Kvačkovcov spala zo soboty na nedeľu a potom ma ráno odviedli k autobusu, ktorým som docestovala domov. Na jej slová som si spomenula začiatkom marca tohto roku, keď som sa ja sama cítila ubitá, zlomená, tlejúca, čmudiaca... a prosila som Pána, aby ma aj v tejto situácii On sám niesol a aby tie „zrnká pochybnosti, ktoré omínajú“ odstránil. Toto sme s Katkou predkladali pred Pána, keď sme sa vtedy spolu modlili. A takto vznikla moja Pokorná modlitba – v Rozsievači č. 6, uverejnená pod názvom Som ako nalomená trstina.
Ako spomienku na milú sestru, priateľku, s ktorou som prežila pekné chvíle u nich doma, ale aj vo Vavrišove, kde majú chalupu, a tiež u nás, keď nás navštívili, uvádzam báseň „Slzy“, ktorú som napísala v deň Katkinho pohrebu.
Katka pár rokov pracovala aj v redakčnej rade Rozsievača, bola to moja dôverná priateľka, drahá sestra v Pánovi Ježišovi, nuž s láskou spomíname...

Jarka Rečníková

Oznámenie

*S bolesťou v srdci, ale s nádejou na stretnutie vo večnosti oznamujeme, že počas leta nás do nebeskej vlasti predišiel brat kazateľ **Tomáš Kohút** vo veku 44 rokov. Pán života a smrti ho odvolal náhle a nečakane 14. júla. Kazateľom BJB bol v zboroch Ružomberok a Lučenec. Životopis a správu o poslednej rozlúčke, ktorá sa konala dňa 20. júla v synagóge v Lučenci prinesieme v ďalšom čísle.*

Redakčná rada časopisu Rozsievač

Recenzia

Melancholická, pokojná a hĺbavá knižka z pera Mareka Váchu. Prevádza nás svojimi úvahami, skúsenosťami a názormi, ktoré sa v ňom vyformovali, ale bez toho, aby nám ich vnucoval. Ponúka ich pokojne, priamo, bez zbytočného pátosu, ale zároveň s obrovskou dávkou citlivosti.
Rámcujúcou témou je Božia vôľa. Prekvapivo však nie Božia vôľa, ktorú nám Boh sám nadiktuje a my len čakáme, zbožne sa modlíme, ladíme nebeský radar a zachytávame presné súradnice pre náš život. Ale Božiu vôľu ako partnerstvo, pohľad na svoj život ako na biele plátno, a teraz je na mne, čo urobím, Boh mi nediktuje ani tému, ani techniku, nevedie mi ruku, opisuje predstavu Boha, u ktorého neexistuje *„speciální Boží projekt pro každou minutu mého života, nýbrž že my dva tvoříme svět"*, že to nie je náhoda, že nás urobil na svoj obraz, že *„Tvůrce tvoří tvůrce"*, a to prináša zodpovednosť a slobodu, ochotu konať a zároveň prijať zodpovednosť za vybranú cestu, či sa už podarí, alebo nie. Preto ten názov knihy „**Neumělcům života**", pretože všetci sme boli stvorení, aby sme pokračovali v diele Stvoriteľa, aby sme boli *creative*, ruka v ruke s Bohom, tvoriac svet, pretože to nepatrí len študentom umeleckých škôl. Nie Boh, ale my sme zodpovední za každú sekundu nášho života, my za ňu ponesieme zodpovednosť pred Bohom, a to je presne to, čo od nás chce. Aby sme sa nebáli, aby sme zobrali, čo nám dáva, aby sme sa príliš ne-

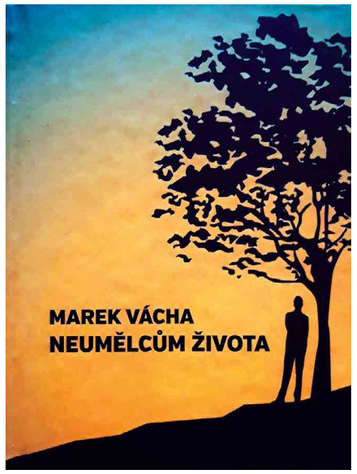

triasli, či máme ísť doprava alebo doľava, lebo špeciálne súradnice pre konkrétnu cestu prídu len raz za čas a zvyšok času sa musíme obracať my sami: *„Ani v podobenství hospodář neradí, jakým způsobem mají oni tři chlapíci své hřivny investovat. Tady je máte — a ukažte, co umíte. Zde jsem pro vás vysázel vinici, obehnal ji zdí, vystavěl lis, a teď se snažte. A až přijde čas, pošlu si pro vzorky."*
Text nesie prísľub slobody (ktorá je zároveň desivá), tej, ktorú obsahuje židovstvo aj kresťanstvo, ktorá odmieta vykladanie budúcnosti, pretože životopis si píšeme sami, budúcnosť je v našich rukách: *„Možná tedy ani ne Bůh, který připravil tuto vysokou školu, tuto partnerku, tento byt, tuto práci a tento počet dětí, jako spíš Bůh, který mi dá pět hřiven a zamává."* S takýmto poňatím slobody sa dostáva zákonite k hodnote človeka, pretože takto človek získal svoju veľkosť.
Byť spolutvorcom je výsada a jedinečné miesto, ktoré sa v jednotlivých historických obdobiach pokúšali človeku zobrať. Hodnotu človeka korunuje naša úloha alebo možnosť byť chrámom Božím a jedinečnosť človeka: *„Když má razič mincí před sebou hroudu zlata, razí mince tak, že všechny jsou krásně stejné, jedna jako druhá. Když ale Bůh tvoří člověka k svému obrazu, je každý člověk jiný."*
Nájdete aj clivé úvahy o samote, láske a celibáte, o duchovnej pýche, denominačnej nadradenosti a zle, ktoré je v každom z nás. A tiež úvahu o príbehu márnotratného syna, keď si viac všíma toho staršieho, pretože tento postoj nám často hrozí viac ako odchod do sveta a zhýralý život.
Píše o obraze Boha, ktorý nielen víta toho zafúľaného zvonka, ale hlavne volá toho zafúľaného zvnútra: *„obraz otce márnotratného syna, hospodáře, který zprostřed hudby, tance a prohýbajících se stolů odchází kamsi do houstnoucího šera, aby si vyslechl zahořklé absurdity o kozlících a pokusil se přese všechno uprosit staršího syna, aby vešel dovnitř. Toto je Bůh křesťanů, Bůh, který zprostřed oslavy odchází do tmy poprosit člověka, aby se s ním smířil, aby člověk zlomil cosi sám v sobě a byl té lásky a vešel."*

Ráchel Orvošová

Autor: **Marek Vácha**,
Názov: **Neumělcům života**,
Brno: Cesta, s. 205,
ISBN978-80-7295-177-2

Zborový výlet na Chvojnicu

Bratislavský zbor Palisády aj tento rok pokračoval v dlhoročnej tradícii organizovania zborového výletu na sviatok Zoslania Ducha Svätého a tak navštívil 9. júna 2019 bratov a sestry zborovej stanice Chvojnica v okrese Myjava. Prihlásilo sa vyše sto ľudí.
Zažili sme požehnané spoločenstvo pri Božom slove, speve, ale aj pri rozhovoroch a spoločnom obede. Navzájom sme sa povzbudili pri budovaní spoločenstva. Bola som vďačná Pánu Bohu, že som sa mohla zúčastniť tohto výletu po prvýkrát aj ja.
Pri tejto príležitosti chcem pripomenúť históriu tohto zboru:
Chvojničania boli evanjelici a chodievali do kostola spolu s evanjelikmi z Častkova do Sobotišťa. Okolo roku 1888 sa častkovskí evanjelici oddelili od Sobotišťa a postavili si vlastný kostol. Chvojničanov násilne pridelili do ECAV v Častkove, no nepáčilo sa im to, tak začali hľadať iné riešenie. Prestali chodiť do kostola a čítali si Bibliu po domoch. Potom, ako Chvojničanom poradil evanjelický farár zo Senice, že v Bratislave majú zhromaždenie baptisti, Chvojničania nemeškali a poslali do Prešporka svoju delegáciu pod vedením Pavla Vojteka. Druhá verzia hovorí, že sa Chvojničania boli sťažovať u biskupa v Bratislave a od jeho služby sa dozvedeli o baptistoch. Delegácia navštívila zbor na

Blumentálskej ulici, kde ich bratia srdečne privítali. Prítomného kazateľa Meereisa požiadali, aby prišiel na Chvojnicu, čo sa aj stalo 28. 11. 1889.
Na prvé zhromaždenie prišlo toľko ľudí, že sa do Vojtekovho domu nezmestili.
Po skončení nadšeného svedectva brata Meereisa vystúpil Pavol Vojtek a vyjadril želanie dať sa pokrstiť.
Po niekoľkých mesiacoch v historický deň 28.7.1890 sa v riečke Chvojnica uskutočnil krst prvých piatich členov. Tento malý krúžok pokrstených veriacich sa potom pravidelne schádzal k duchovnému vzdelávaniu. Na čele tejto malej skupiny celé tri roky stál a staval základy zboru brat Pavol Sukupčák.
V roku 1892 navštívil Chvojnicu kazateľ pražského zboru Jindřich Novotný spolu s kazateľom Meereisom a mali požehnanú evanjelizáciu. Začiatky baptistickej práce na Chvojnici boli spojené s protivenstvom a prenasledovaním. Napriek tomu brat Meereis chodieval na Chvojnicu ďalej.
V roku 1895 mal zbor už 32 členov okrem priateľov a detí, takže rodinné domy boli na zhromaždenia pritesné. Bratia sa preto rozhodli postaviť modliteľňu. Jej slávnostné otvorenie bolo 22. 9. 1895. V priebehu dvoch rokov sa počet členov zdvojnásobil. Dnešnú podobu dostala modliteľňa rekonštrukciou v r. 1924. Pri príležitosti 50. výročia založenia zboru sa tu 7. – 8. septembra 1940 konala slovenská konferencia našej Jednoty.
Kraj na kopaniciach je krásny, ale aj chudobný. Celé desaťročia bol svedectvom veľkého vysťahovalectva, ktoré poznačilo aj duchovnú prácu na Chvojnici a v jej okolí.
Dnes je Chvojnica kazateľskou stanicou bratislavského zboru, malý kostolík je krásne zrekonštruovaný. Každú nedeľu prichádzajú bratia z bratislavského zboru a slúžia Božím slovom tomuto malému stádočku.

Zora Fedáková

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!	Uzávěrka 10. 7. 2019
Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!	Uzávěrka 10. 8. 2019
Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!	Uzávěrka 10. 9. 2019

Témata roka 2020

Číslo 01 2020 – ...Prečo manželský zväzok?	Uzávěrka 10.10. 2019
Číslo 02 2020 – ...Prečo mať deti?	Uzávěrka 10. 11. 2019

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

POZVÁNKA
DO RAČKOVEJ DOLINY

Drahé sestry, srdečne vás pozývame
na ďalšie, v poradí už
24. duchovno-rekreačné stretnutie sestier Evanjelickej aliancie,
ktoré aj tento rok bude z Božej milosti
v Chate J. A. Komenského v Račkovej doline.
Termín stretnutia je
od stredy 18. do nedele 22. 9. 2019.
Tohtoročná téma: **POKORA - verzus pýcha**
ústredný verš: **Žalm 149, 4**

Popoludnia bude možné využiť
na rozhovory, prechádzky v krásnej tatranskej prírode, rehabilitačné cvičenie či masáže
a kreatívnu činnosť.

Na stretnutie sa môžete prihlásiť najneskôr
do **10. 9. 2019** na adrese (tu získate aj podrobnejšie informácie o stretnutí, cenách
a možnostiach ubytovania):
BTM – Kukučková Dagmar, P. O. Box 11, 840 09 Bratislava 49
tel. 02/64 53 81 14, mobil: 0911/192 955
mail: dagmar.kukuckova@btm.sk

Tešíme sa na vás a na chvíle,
ktoré spolu strávime!

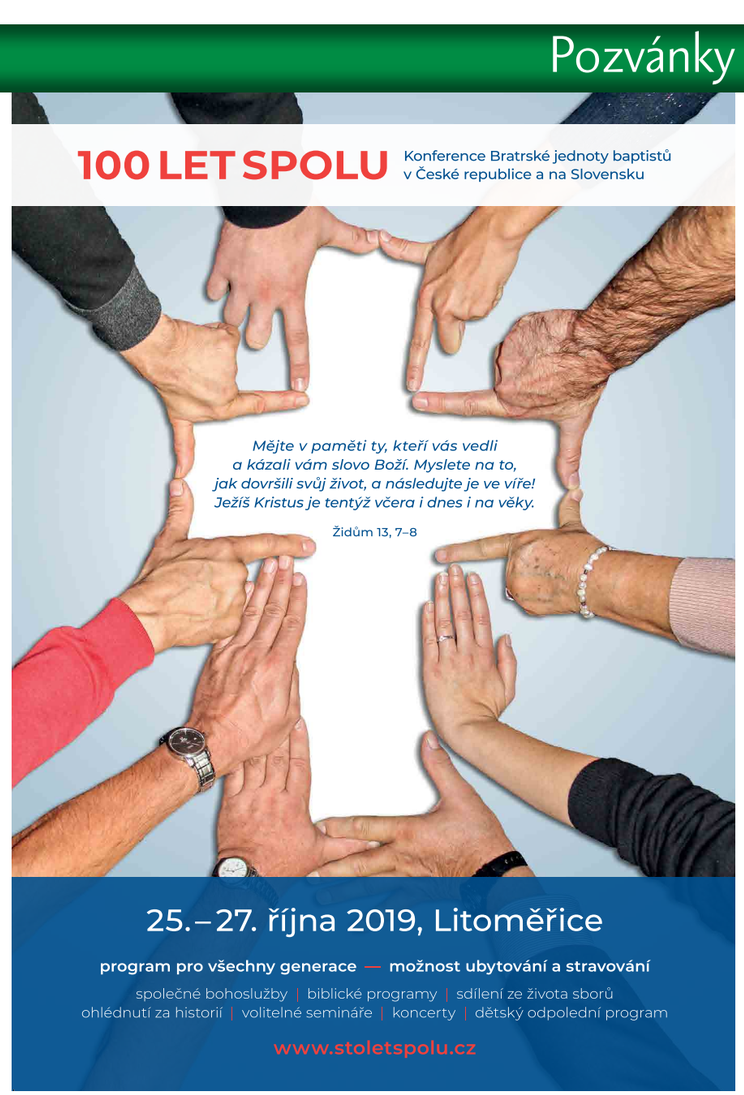

Sto svědectví o Kristu

Ve dnech 25.– 27. 10. 2019 se bude konat konference Bratrské jednoty baptistů v České republice a na Slovensku. Rádi bychom si tímto způsobem připomenuli společnou minulost a vzdali Bohu díky za ty, kteří nám byli svědectvím o své víře a předali nám ji do dnešních dnů.
Nechceme oslavovat historii samotnou, ale svědčit o živém Ježíši, které je, byl a bude přítomný ve své církvi. Proto bychom chtěli tímto způsobem oslovit vás s prosbou o svědectví o setkání se s Kristem, jeho odpuštěním a povoláním do života ve společenství bratří a sester.
Prosíme vás, abyste nahráli svoje odpovědi na uvedené **3 otázky** jakoukoliv formou (na mobilní telefon, mikrofon do záznamu, do počítače) a poslali je na emailovou adresu **info@baptist.cz.** Vyžádejte si vždy potvrzení doručení, v případě větší velikosti přílohy bude nutné zaslání jiným způsobem (uschovna.cz, na CD nebo FTP). **Na nahrávce by měly zaznít také samotné otázky položené jinou osobou (tazatelem).**
1) Jak jste uvěřil/a v Ježíše Krista? Jak jste Ho poznal/a jako svého Pána?
2) Jaká byla vaše další životní cesta? Čím vás Bůh provedl ve vašem duchovním životě?
3) Co pro vás znamená život v baptistickém sboru? Co vás Bůh skrze toto společenství naučil?
Celková délka nahrávky by neměla přesáhnout 9 minut, na jednotlivé otázky doporučujeme max. 3 minuty včetně otázky samotné. V případě, že odpověď na některou otázku bude kratší, můžete prodloužit jinou odpověď při dodržení limitu 9 minut celkově.
Neumíme odhadnout počet nahrávek, které dostaneme k dispozici, proto prosím počítejte s tím, že v případě vyššího počtu budeme vybírat nahrávky podle obsahu, chtěli bychom také zohlednit různý věk a zastoupení českých a slovenských nahrávek.
Nahrávky budou k dispozici ve formě CD (formát mp3), online na webu a k poslechu během konference. Věříme tomu, že mohou být dlouholetým svědectvím o Boží moci mezi námi. Děkujeme za vaši spolupráci na tomto díle.

Kancelář Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, info@baptist.cz / tel. +420 734 680 026

SLZY

Jarka Rečníková

Slzy mi stekajú po tvári
a... spomínam, Pane,
ako si Ty zaplakal
nad Lazárovým hrobom.

Viem,
raz bude každý kameň odvalený,
každý pomník rozdrvený,
každá urna otvorená
a všetci, ktorí Ti dôverovali,
ktorí verili Tvojim zasľúbeniam,
Tvojim slovám,
budú vzkriesení,
aby boli navždy s Tebou,
Pane Ježišu.

Chválim Ťa za tú nádej.
Ďakujem.
Ďakujem za záchranu.
Ďakujem za nebeský dom,
ktorý pre nás,
so svojím Otcom pripravuješ.

Ďakujem,
že Ty si Pán života a smrti.

Lebo aj moje a naše slzy,
naše tiché, či hlasné: „do videnia"
aj teraz,
v bolesti,
v smútku,
ale z úprimného srdca,
Ty poznáš.
Spomíname na Katku
a Tebe nech znie
za všetko chvála a česť.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Milan Uhrin
Foto: © grandfailure /Adobe Stock, © stevanovicigor /evanto a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.